

๓

ยุทธศิลป์

และการออกแบบทางยุทธการ

“สงครามเป็นศิลปะ และด้วยลักษณะที่เป็นเช่นนั้น
จะไม่ตอบสนองต่อคำอธิบายด้วยสูตรที่ตายตัว”

๑. บทนำ

ก. ผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการจะพัฒนาแผน และคำสั่งจากการใช้ยุทธศิลป์ และการออกแบบทางยุทธการ (Operational Art and Operational Design) ผ่านเครื่องมือหรือกระบวนการ ที่ชื่อว่า ระบบการวางแผนการปฏิบัติการร่วม - JOPP (Joint Operation Planning Process) โดยใช้การผสมผสานระหว่างศาสตร์และศิลป์ เพื่อให้เกิดผลที่สามารถตอบสนองต่อยุทธศาสตร์ที่ต้องการ โดยเป็นการอธิบายว่าต้องทำอะไร (How) หรือหนทางปฏิบัติ (Way) ภายใต้เครื่องมือที่อยู่ (Means) เพื่อให้บรรลุถึงสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ (Ends) ยุทธศิลป์ (Operational Art) คือ การกระบวนการประยุกต์การใช้ความคิดของผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการในการวางแผนจากประสบการณ์, ความรู้และทักษะ สำหรับ

การออกแบบทางยุทธการ (Operational Design) คือ เป็นกระบวนการที่ทำความเข้าใจกรอบของปัญหาที่ใช้ในการสนับสนุนผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการร่วมกับยุทธศิลป์ (Operational Art) เพื่อใช้ในการวางแผนการรบ รวมทั้งเป็นเครื่องมือและหลักการ ในขั้นตอนการทำความเข้าใจในการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach) อย่างกว้างๆ ซึ่งจะใช้อธิบายการยุทธ์ของกองกำลังร่วม จนถึงสถานะสุดท้ายที่ต้องการได้ (End State)

ข. ระบบการวางแผนการปฏิบัติการร่วม - JOPP (Joint Operation Planning Process) คือ เป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ และดำเนินการโดยผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการ ในการแปลงการยุทธ์ไปสู่แผน และคำสั่ง ผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการ จะใช้ประสบการณ์ ความรู้ความสามารถในการใช้ยุทธศิลป์ (Operational Art) เพื่อกำหนดวิสัยทัศน์ (Vision) ซึ่งเป็นการเชื่อมโยงการยุทธ์ทางทหารกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการในระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Level) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การใช้ยุทธศิลป์ และการออกแบบทางยุทธการ (Operational Art and Operational Design) เป็นสิ่งที่เชื่อมโยงในความสัมพันธ์ตั้งแต่ระดับชาติ หรือในระดับยุทธศาสตร์ไปสู่ระดับปฏิบัติการทางยุทธวิธี (Tactical Level) ทั้งการยุทธ์ทางการรบ และไม่ใช้การรบ

ในทำนองเดียวกัน การดำเนินงานแบบครบวงจรจะให้ความช่วยเหลือผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการให้เข้าใจวิธีการอำนวยความสะดวกในการบูรณาการกับหน่วยงานอื่นๆ และชาติพันธมิตร ไปสู่การบรรลุวัตถุประสงค์ในระดับยุทธศาสตร์ (Strategic Level) และระดับปฏิบัติการทางยุทธวิธี (Tactical Level)

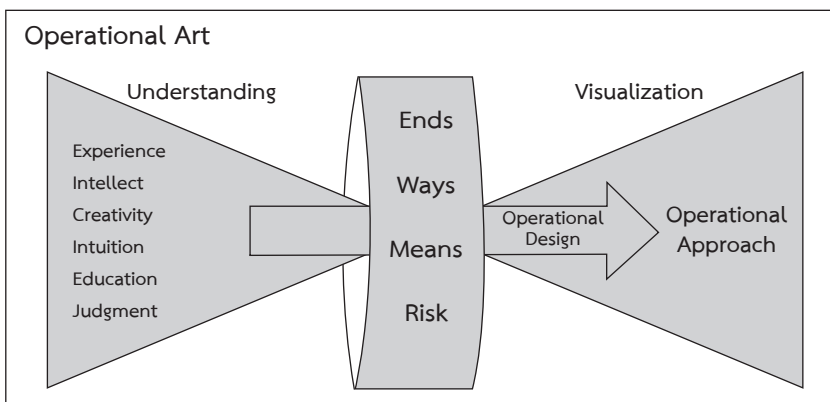
ค. ยุทธศิลป์ (Operational Art) จะเป็นตัวช่วยในการดำเนินงาน เชื่อมโยงสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ (Ends) หนทางปฏิบัติ (Ways) และ เครื่องมือที่มีอยู่ (Mean) เพื่อให้บรรลุสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ (End State) ซึ่งผู้บังคับบัญชาต้องสามารถตอบคำถามต่อไปนี้ได้ (ดูรูปที่ ๓-๑)

(๑) อะไรคือจุดที่สิ้นสุดที่ต้องการ (End State) จะมีการเชื่อมโยง อย่างไรกับยุทธศาสตร์ และวัตถุประสงค์ที่ต้องการในระดับ ยุทธศาสตร์ (Ends)

(๒) อะไรคือหนทางปฏิบัติที่ใกล้เคียงหรือดีที่สุดเพื่อไปบรรลุ กับยุทธศาสตร์ และวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

(๓) อะไรคือทรัพยากรที่ต้องการเพื่อความประสบความสำเร็จ ในการปฏิบัติทั้งที่มีอยู่แล้วหรือที่ต้องการเพิ่มเติม (Means)

(๔) อะไรคือโอกาสที่จะทำให้เกิดข้อผิดพลาด ความเสี่ยงที่ ภารกิจจะล้มเหลวจากการปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ (Risk)

รูปที่ ๓-๑ ยุทธศิลป์

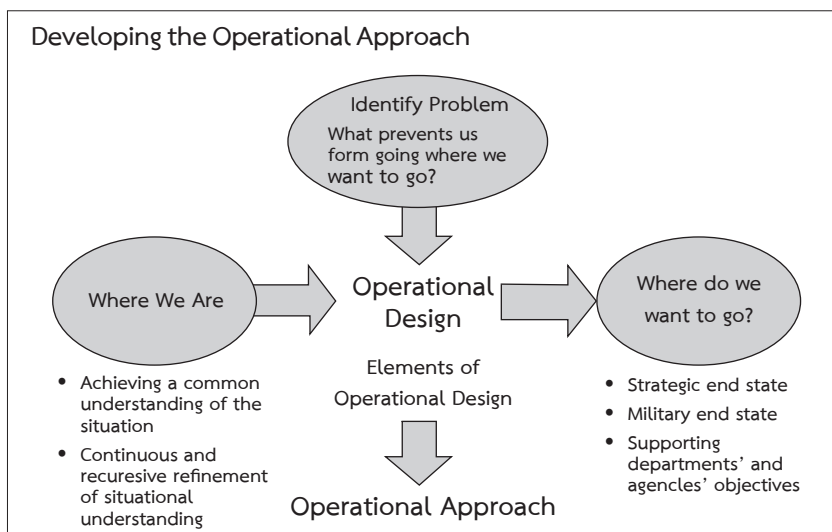
ง. การออกแบบทางยุทธการ (Operational Design) โดยทั่วไป จะใช้เพื่อทำความเข้าใจสถานการณ์ และปัญหาที่เกี่ยวข้อง ระเบียบวิธีการของการออกแบบการยุทธ์นั้นสามารถทำให้ผู้บังคับบัญชา และเหล่าเสนาธิการเข้าใจแนวทางที่เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อมทางยุทธการนั้นๆ รวมทั้งยังสามารถช่วยสนับสนุนในการเข้าใจถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องของปัญหา และหาอะไรคือสภาวะสุดท้ายที่ต้องการได้ (ดูรูปที่ ๓-๒) องค์ประกอบของการออกแบบทางยุทธการ (Elements of Operational Design) เป็นเสมือนเครื่องมือที่ช่วยให้เหล่าผู้บังคับบัญชา และเสนาธิการเห็นภาพโดยรวมในการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach) เช่น Center of Gravity (COG), Line of Operation (LOO), องค์ประกอบของการออกแบบทางยุทธการ (Elements of Operational Design) จะเป็นส่วนช่วยในการทำความเข้าใจการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach) ตลอดจนถึงนำไปใช้ในระบบการวางแผนการปฏิบัติการร่วม - JOPP (Joint Operation Planning Process)

๒. บทบาทของผู้บัญชาการรบ หรือผู้บังคับบัญชา

ก. ผู้บัญชาการรบเป็นผู้ที่มีบทบาทมากที่สุดในการออกแบบทางยุทธการ (Operational Design) นอกจากประสบการณ์ ความเข้าใจ ตลอดจนการศึกษาการยุทธ์แล้ว ผู้บัญชาการรบยังมีหน้าที่โดยตรงในการตัดสินใจโดยประกอบกับการให้ความเห็นจากเหล่าเสนาธิการ โดยปกติแล้ว การออกแบบทางยุทธการที่มีความซับซ้อนมากๆ ส่วนที่สำคัญที่สุดของการวางแผนคือ ช่วงเริ่มต้นผู้บัญชาการรบต้องสามารถวาดรูปแบบของการยุทธ์ เพื่อที่จะลดความเสี่ยงที่เกิดจากความคลุมเครือ ความไม่แน่นอน

และความเปลี่ยนแปลงโดยใช้ประสบการณ์ความรู้ การตัดสินใจ และ สัญชาตญาณในการสร้างความเข้าใจอย่างถ่องแท้ เกี่ยวกับปัจจัย และสถานะ เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จ การออกแบบการยุทธ์ยังสามารถช่วยผู้บัญชาการรบ ดำเนินการวางแผนและการสั่งการได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยจะทำให้ผู้บัญชาการรบเห็นภาพในมุมมองในลักษณะแบบกว้างๆ เพื่อที่จะ ทำให้มีความเข้าใจในการวางแผนมากยิ่งขึ้น

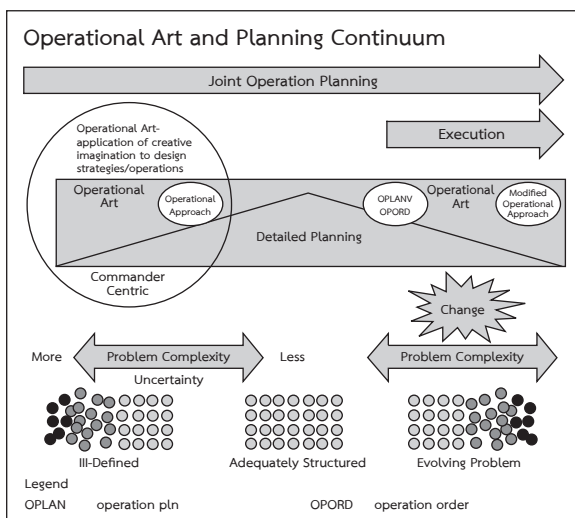
ข. โดยผู้บัญชาการรบสามารถนำสถานการณ์ที่เกิดขึ้นมา เปรียบเทียบกับประสบการณ์หรือประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้น เพื่อหาจุดที่ ต่างแตกต่างกัน ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้หรือพัฒนาหาหนทางที่ดีที่สุด ให้ตรง ต่อบริบทของสถานการณ์ของปัญหานั้นๆ ผ่านการใช้ การออกแบบการยุทธ์ รวมทั้งยังต้องค้นหาหนทางใหม่หรือการปรับจากของเดิมเพิ่มให้สอดคล้อง ต่ออุปสรรคที่มีความซับซ้อน

รูปที่ ๓-๒ การพัฒนาการออกแบบทางยุทธการ

ค. การออกแบบการยุทธ์นั้นยังต้องการผู้บัญชาการรบที่สนับสนุนและกระตุ้นให้เกิดการอภิปรายแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ระดมมันสมองเพื่อให้สามารถทราบถึงปัญหาที่ซับซ้อนที่เกิดขึ้น (ดูรูปที่ ๓-๓) โดยผู้บัญชาการรบมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องยกระดับการเรียนรู้ การเข้าใจปัญหา พัฒนาวิธีการตลอดจนพิจารณาการปรับปรุงการทำแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach) มีความจำเป็นที่ต้องประเมินอย่างต่อเนื่อง เพื่อสามารถระบุปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น ตลอดจนอุปสรรคต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการแก้ไข้ปัญหา

ง. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การประสานงานกับหน่วยเหนือ ในการตีความแก้ไข้ปัญหานั้น ต้องมีความเข้าใจที่ตรงกันดังนี้ วัตถุประสงค์ที่หน่วยเหนือ (End) ได้ตั้งไว้, รวมทั้งหนทางปฏิบัติ (Way) และทรัพยากรหรือเครื่องมือที่ใช้ (Mean), การเข้าใจปัญหา, การนิยามปัญหา, การปรับเปลี่ยนเพื่อให้ได้มาซึ่งหนทางในการแก้ไข้ปัญหาอย่างคร่าวๆ

รูปที่ ๓-๓ ยุทธศิลป์ และความต่อเนื่องของการวางแผน

แนวทางของผู้บังคับบัญชา (Strategic Guidance) ในการระบุเกี่ยวกับปัญหาที่มีความซับซ้อนมาก ๆ ต้องให้ผู้บัญชาการเป็นผู้ที่ตีความและคัดกรองความคลุมเครือให้กับคณะฝ่ายเสนาธิการ โดยที่จะต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการทางยุทธศาสตร์ ยุทธการ และความเข้าใจในสถานการณ์ของผู้บังคับบัญชาเพื่อให้เป็นไปในแนวทางหรือทิศทางเดียวกัน ทั้งสองสิ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ผู้ใต้บังคับบัญชาอาจจะมี ความเข้าใจคลาดเคลื่อน ทำให้การให้ความเห็นอาจไม่ตรงกับที่ต้องการ ดังนั้นควรมีการทำความเข้าใจกันตั้งแต่ในช่วงแรก ถ้านโยบายมีความชัดเจนก็จะทำให้แผนมีความชัดเจนในการตอบสนองต่อนโยบายได้เช่นเดียวกัน

จ. เอกภาพในความพยายาม (Unity of Effort) มีความสำคัญมากในการรวบรวม เมื่อเผชิญหน้ากับปัญหาที่มีความซับซ้อน จำเป็นที่จะต้องมีการยอมรับในทุกๆ ส่วนไม่ว่าจะเป็นองค์กรของทหารภาครัฐ หรือเอกชนเพื่อรวมกันเป็นหนึ่งเดียวในการยุทธ์ ผู้บัญชาการจะต้องสร้างการสอดประสานระหว่างหน่วยต่างๆ โดยต้องตัดสินใจว่าจะใช้งานอย่างไร และเมื่อไหร่ และต้องเข้าใจผลกระทบที่จะเกิดขึ้นจากการใช้งานหน่วยงานนั้นๆ

ฉ. ยุทธศิลป์ (Operational Art) โดยทั่วไปแล้ว จะเป็นการใช้การพิจารณาของผู้บัญชาการรบ โดยอาศัยประสบการณ์ การศึกษาข้อมูล การตกลงตัดสินใจคณะฝ่ายเสนาธิการ และผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการยุทธ์ที่จะเกิดขึ้น ยุทธศิลป์ (Operational Art) มีความสำคัญเป็นอย่างมากเพราะต้องแข่งขันกับเวลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะวางแผนเผชิญสถานการณ์วิกฤติ (Crisis Action Plan) ซึ่งอาจจะไม่มีเวลาเพียงพอในการวางแผนที่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตาม ผู้บัญชาการรบต้องมีความมั่นใจว่าอย่างน้อยแผนที่

เกิดขึ้น ต้องสามารถละเอียดและครอบคลุมสิ่งที่สำคัญได้ทั้งหมด โดยการตกลงทำความเข้าใจกับคณะฝ่ายเสนาธิการเกี่ยวกับจุดที่สำคัญๆ ก่อนที่ผู้บัญชาการรบจะอนุมัติให้ทำการวางแผนในส่วนที่ละเอียดต่อไป

ข. ข้าศึกสมมุติ (Red Teaming)

(๑) รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับข้าศึก พันธมิตรของข้าศึก และส่วนอื่นๆ ที่จำเป็นในการกำหนดกรอบของปัญหาในการวางแผน Red team สามารถช่วยผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการในการพิจารณาวิเคราะห์ และหาหนทางใหม่ๆ ในหนทางการปฏิบัติของข้าศึกในหลายๆ มุมมอง เพื่อหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากการคิดเห็นในมุมมองเดียว ทำให้ไม่สามารถคาดการณ์ได้ถูกต้องหรือไม่ตรงตามเจตนารมณ์ของข้าศึก

(๒) ทีมข้าศึกสมมุติต้องประมาณการความสามารถของข้าศึก และแผนปฏิบัติการของข้าศึกในสิ่งแวดล้อมนั้นๆ ในมุมมองของข้าศึก ประหนึ่งว่าตัวเองเป็นข้าศึก

(๓) ผบ. กองกำลังยังคงต้องใช้ทีมข้าศึกสมมุติ เพื่อสะท้อนให้เห็นจุดอ่อนหรือจุดบกพร่องของแผนปฏิบัติการของฝ่ายเรา ในระหว่างการออกแบบการยุทธ์, การวางแผน, การยุทธ์ รวมทั้งการประเมินการยุทธ์ที่เกิดขึ้นโดย

- ขยายความเข้าใจสิ่งแวดล้อมในการยุทธ์
- ช่วยเหลือผู้บัญชาการรบ และเหล่าเสนาธิการในการกำหนดกรอบของปัญหา และสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ (End States)
- กระตุ้นให้เกิดสมมุติฐาน

- พิจารณาในมุมมองของฝ่ายข้าศึกและฝ่ายตรงข้ามตามความเหมาะสม
- ช่วยระบุจุดอ่อนของฝ่ายข้าศึกและฝ่ายเรา รวมถึงโอกาสต่างๆ
- ช่วยในการระบุสิ่งที่ควรประเมิน และตัวชี้วัดการประเมิน
- ทำความเข้าใจกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของพันธมิตร ข้าศึก รวมทั้งส่วนอื่นๆ ด้วย
- ตรวจสอบและวิเคราะห์ตัวแปรอิสระที่มีความสำคัญในแผนที่จะทำให้เกิดจุดอ่อน หรือจุดที่โดนโจมตีได้ง่าย

(๔) เป็นส่วนที่สำคัญอย่างยิ่งที่ทีมข้าศึกสมมุติจะต้องมีความสามารถอย่างเพียงพอ เพื่อให้เกิดการกระตุ้นทางความคิดต่อผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการ

(๕) ทีมข้าศึกสมมุติเป็นการปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างฝ่ายเสนาธิการด้านต่างๆ โดยมีฝ่ายเสนาธิการด้านการข่าวเป็นตัวหลัก เพื่อใช้ในการปรับปรุงด้านการข่าว รวมถึงผลผลิตที่เกิดขึ้นให้มีคุณภาพ

ตอน ก แนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach)

๓. กล่าวนำ

ก. แนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ คือการที่ผู้บัญชาการรบต้องนิยามการยุทธ์ของกองกำลังเพื่อก่อให้เกิดบรรลุสถานะสุดท้ายที่ต้องการ (End State) มันเป็นการที่ผู้บัญชาการรบต้องมีภาพทสรุปรูปที่ต้องการให้

เกิดขึ้น และสามารถคิดได้ว่าจะต้องทำอะไร (Way) เพื่อให้เกิดสภาวะที่นำไปสู่สภาวะสุดท้ายที่ต้องการ (End State) แนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์โดยส่วนใหญ่เน้นขึ้นอยู่กับความเข้าใจสภาพแวดล้อมทางยุทธการและปัญหาที่เกิดขึ้นในขณะที่ยุทธการรบอนุมัติให้เริ่มดำเนินการตามแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์จะก่อให้เกิดพื้นฐานในการริเริ่ม การสร้างความต่อเนื่องให้ไปถึงสภาวะสุดท้ายที่ต้องการในแผนการที่กำลังจะวางแผน ซึ่งผู้บัญชาการรบ และเหล่าเสนานิการจะต้องทำการปรับปรุง ตรวจสอบ ติดตามสถานการณ์เกี่ยวกับสภาพแวดล้อมทางยุทธการ และปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้น

ข. ผู้บัญชาการรบ และเหล่าเสนานิการสามารถใช้การออกแบบการยุทธ์ (Operation Design) ในการวางแผนร่วมกับเหล่าอื่น ถึงแม้ว่าผู้บัญชาการรบจะมีประสบการณ์ การตัดสินใจ หรือมีการศึกษาสภาพแวดล้อมทางยุทธการมาเป็นอย่างดี แต่ด้วยสภาพแวดล้อมทางยุทธการที่มีความซับซ้อนมากๆ จึงเป็นการยากที่จะทำความเข้าใจได้ทั้งหมด หรือเกินขีดความสามารถของคนคนเดียวจึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำเครื่องมือมาช่วยในการวางแผน และเพื่อเป็นการสื่อสารระหว่างผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนานิการที่ร่วมในการวางแผน ซึ่งในช่วงแรกของการวางแผนเหล่าเสนานิการอาจจะไม่ทราบถึงการวิเคราะห์ และสังเคราะห์สภาพแวดล้อมทางยุทธการที่เกิดขึ้น ดังนั้นการใช้เครื่องมือที่ดีจะเป็นการนำมาซึ่งความรู้ ความเข้าใจ การเรียนรู้ รวมทั้งเป็นการสื่อสารระหว่างผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนานิการอีกด้วย ในกรณีที่ต้องการวางแผนกับหน่วยงานอื่นหรือชาติพันธมิตร อาจก่อให้เกิดปัญหาจากการรับรู้สภาพแวดล้อมทางยุทธการไม่ตรงกัน

ค. มันเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่ผู้บัญชาการรบจะต้องมีการสื่อสารระหว่างฝ่ายเสนาธิการที่วางแผน และส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องโดยที่จะต้องแนวทางการดำเนินการยุทธ์และปัญหาไปในทิศทางเดียวกัน เพื่อจะนำไปสู่สถานะและสถานะสุดท้ายที่ต้องการ (End State)

ง. แนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach) จะเป็นปัจจัยการเกื้อหนุนให้เกิดการยุทธ์ และรายละเอียดของแผนที่ถูกต้องในระหว่างดำเนินการวางแผน ผู้บัญชาการรบ อาจพิจารณาในการปรับเปลี่ยน โดยขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในการทำ ความเข้าใจของสภาพแวดล้อมทางยุทธการในการปฏิบัติงาน และ/หรือ ปัญหา โดยพิจารณาดังต่อไปนี้

(๑) แผนการยุทธ์ร่วมในปัจจุบันมีเพียงพอกับสภาพแวดล้อมทางยุทธการปัจจุบันหรือไม่

(๒) แผนยุทธการร่วมมีวัตถุประสงค์และภารกิจที่ใกล้เคียงกับสภาพแวดล้อมทางยุทธการ แต่การยุทธ์เป็นไปได้หรือยอมรับไม่ได้ จึงจำเป็นต้องจัดทำแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach) ใหม่

(๓) มีวัตถุประสงค์และภารกิจที่ไม่ตรงกับสภาพแวดล้อมทางยุทธการ ดังนั้นจะต้องทำการวางแผนการยุทธ์ร่วมใหม่

จ. ผู้บัญชาการรบจะต้องทำการประเมิน เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงการยุทธ์ที่เกิดขึ้น ผู้บัญชาการรบจะต้องกำหนดแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ขึ้นใหม่เพื่อใช้ในการปรับแผนการที่มีอยู่

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการประเมินคุณภาพของ
“การประเมินค่า”

๔. ระเบียบวิธีศึกษา

ก. บทนำ แนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์โดยการตอบ
คำถามร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่ร่วมกันวางแผนเพื่อใช้เป็นแนวทางร่วม
กันสามข้อ คือ

(๑) มีความเข้าใจจุดมุ่งหมายหรือแนวทางที่ต้องการในระดับที่
ยุทธศาสตร์ต้องการ (Understand the strategic direction)

(๒) มีความเข้าใจในสภาพแวดล้อมทางยุทธการที่เกิดขึ้น
(Understand the operational environment)

(๓) สามารถระบุปัญหาในทิศทางเดียวกัน (Define the
problem)

(๔) เมื่อตอบปัญหาได้ทั้งสามข้อแล้ว จึงจะทำให้ทราบว่าจะมี
หนทางอย่างไรในการแก้ปัญหาและพัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผน
การยุทธ์ (Development of an operational approach)

ข. ทำความเข้าใจทิศทางยุทธศาสตร์

(๑) แนวทางทางยุทธศาสตร์ (Strategic Guidance) มีความ
จำเป็นอย่างยิ่งต่อยุทธศิลป์ และการออกแบบการยุทธ์ (Operation Art
and Operation Design) ในระดับประธานาธิบดี, รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
กลาโหมจะต้องชี้แนะแนวต่อผู้บัญชาการรบ โดยทั่วไปจะเป็นการชี้แนะ
แบบใช้ระยะเวลายาวจนถึงปานกลางในการยุทธ์ ประกอบกับวัตถุประสงค์

ที่ต้องการ รวมถึงนิยามของสภาวะสุดท้ายทางการยุทธ์ (End) การจัดสรร กำลังและทรัพยากร (Means) หนทางในการปฏิบัติในการใช้กำลังทาง ทหาร (Way) เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ ซึ่งเป็นหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงของ ผู้บัญชาการรบ ที่จะนำแนวทางทางยุทธศาสตร์ (Strategic Guidance) นี้ มาเพื่อใช้เป็นแนวทางในการจัดทำแผนให้เชื่อมโยงกันตั้งแต่ระดับ ยุทธศาสตร์จนถึงระดับยุทธวิธี

(๒) ในบางสถานการณ์ที่มีความเฉพาะ ที่ต้องการใช้กำลัง ทางทหารนั้น ประธานาธิบดี, รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม จะต้อง กำหนดวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์ด้วย (Strategic Objective) ความ สำเร็จทางด้านวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์ (Strategic Objective) จะเป็น ผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ของสภาวะสุดท้ายของการยุทธ์ในระดับยุทธศาสตร์ (End State) สภาวะที่ต้องการทางทหารต้องถูกกำหนดอย่างกว้างๆ หลังจากที่ถูกสรุปหรือแปลความจากแนวทางทางยุทธศาสตร์ (Strategic guidance) โดยผู้บัญชาการรบจะต้องพิจารณาจัดทำสภาวะสุดท้าย ทางทหาร และวัตถุประสงค์ทางทหาร (Military end state and strategic military objectives) ซึ่งจะทำให้เกิดนิยามของหน้าที่ของกองกำลัง และ เป็นพื้นฐานในการออกแบบการยุทธ์ (Operation Design)

(๓) ผู้บัญชาการรบและเหล่าเสนาธิการจะต้องทำการวิเคราะห์ แหล่งที่มาของแนวทางทางยุทธศาสตร์ (Strategic guidance) ที่มีอยู่ทั้งหมด ของคำแนะนำแหล่งที่มา เหล่านี้รวมถึงเอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรและ ที่เกิดจากการสั่งการ รวมทั้งเอกสารต่างๆ จากรัฐบาล ข้อกฎหมายต่างๆ นโยบายขององค์กร ผลประโยชน์ของชาติ การประมาณการณ์ของรัฐบาล

ค. ทำความเข้าใจในสภาพแวดล้อมทางยุทธการที่เกิดขึ้น (Understand the Operational Environment)

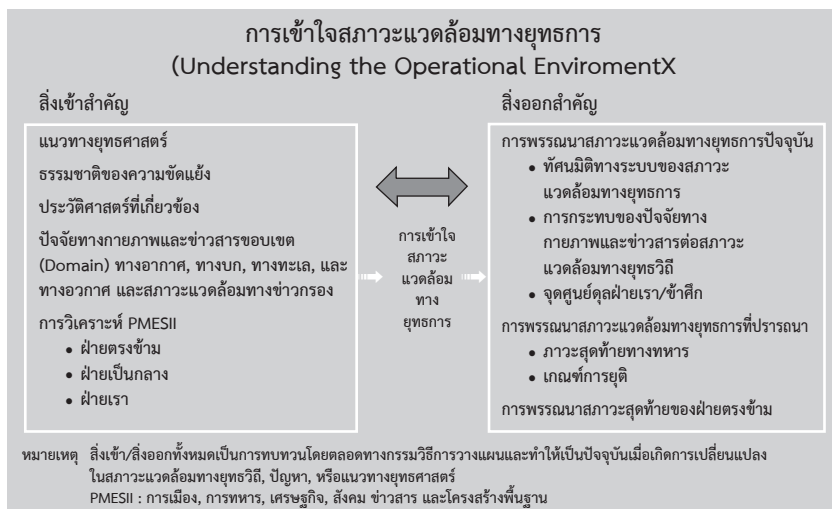
(๑) สภาพแวดล้อมทางยุทธการ คือส่วนประกอบของปัจจัยของสภาวะต่างๆ ตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้นที่มีอิทธิพลต่อการยุทธ์, ชัดความสามารถที่มีผลในการตัดสินใจของผู้บัญชาการรบ ซึ่งครอบคลุมในทุกมิติทั้งภาคพื้น, อากาศ, น้ำ, อวกาศ อีกทั้งยังรวมถึงข้อมูลข่าวสารอีกด้วยไม่ว่าจะเป็นมิตร ศัตรู หรือผู้ที่เป็กลาง หรืออะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับการยุทธ์ การเข้าใจในสภาพแวดล้อมทางยุทธการจะช่วยให้ผู้บัญชาการรบสามารถระบุปัญหา รวมถึงสามารถคาดการณ์ผลที่จะเกิดขึ้น และเข้าใจถึงความแตกต่างของการกระทำต่างๆ ของมิตร ศัตรู หรือผู้ที่เป็กลาง เพื่อให้เกิดผลกระทบที่จะนำไปสู่จุดสภาวะสุดท้ายทางทหารที่ต้องการ (Military end state) ได้ (ดูรูปที่ ๓-๔)

(๒) ผู้บัญชาการรบ และเหล่าเสนานิการ จะต้องสามารถอธิบายรายละเอียดของสภาวะแวดล้อมในสถานการณ์ปัจจุบัน และทำอะไรหรือจะแก้ปัญหาอย่างไร จึงจะทำให้เกิดสภาวะแวดล้อมที่ฝ่ายเราต้องการได้ โดยสามารถระบุเงื่อนไขที่ต้องการของสภาวะสุดท้ายของการยุทธ์ (End State Conditions) และหลักเกณฑ์ของจุดสิ้นสุดการยุทธ์ (Termination Criteria) รวมทั้งยังต้องพัฒนาเส้นแนวการยุทธ์และเส้นความพยายาม (Line of Operation/Effort) เพื่อเชื่อมโยงการปฏิบัติระหว่างสภาวะแวดล้อมในสถานการณ์ปัจจุบันจนถึงสภาวะสุดท้ายของการยุทธ์

(๓) การอธิบายรายละเอียดของสภาวะแวดล้อมในสถานการณ์ ปัจจุบันมีความจำเป็นที่จะต้องนำเครื่องมือทางด้านการข่าวมาใช้ นั่นคือ การจัดเตรียมสภาพแวดล้อมทางยุทธการด้านข่าวกรองร่วม

(Joint Intel ligence Preparation of the Operational Environment; JIPOE) JIPOE คือกระบวนการของเสนาธิการด้านการข่าวร่วม (J-2) ในการวิเคราะห์ และพัฒนาผลผลิตด้านการข่าวเพื่อให้ผู้บัญชาการรบ และเหล่าเสนาธิการมีความเข้าใจต่อสถานการณ์ที่มีความซับซ้อนและมีสถานะหลายๆ อย่างซึ่งเป็นผลกระทบต่อการตัดสินใจอันยากยิ่งของผู้บัญชาการรบ

(๔) ในการวิเคราะห์สภาพแวดล้อมทางยุทธการในสถานการณ์ปัจจุบันและอนาคต ผู้บัญชาการรบ และเหล่าเสนาธิการสามารถใช้เครื่องมือที่มีชื่อว่า PMESII (Political, Military, Economic, Social, Information, and Infrastructure; การเมือง, การทหาร, เศรษฐกิจ, สังคม, ข้อมูลข่าวสารและโครงสร้างพื้นฐาน) มาใช้ในการวิเคราะห์และกำหนดความสัมพันธ์ของระบบ เพื่อให้เข้าใจถึงสภาพแวดล้อมทางยุทธการที่เชื่อมต่อกัน (Node) และกัน (ดรูปที่ ๓-๕)

รูปที่ ๓-๔ ความเข้าใจในสถานะแวดล้อมทางยุทธการ

(๕) ปัจจัยอื่น ๆ ที่ควรพิจารณา ได้แก่

(ก) ลักษณะและคุณสมบัติทางภูมิศาสตร์, ภูมิวิทยา และสมุทรศาสตร์

(ข) สถิติของประชากร (กลุ่มชาติพันธุ์, เผ่า, กลุ่ม อดมการณ์, กลุ่มศาสนาและนิกาย, กลุ่มทางภาษา, อายุ, กลุ่มรายได้, สวัสดิการภาครัฐ)

(ค) ปัจจัยทางการเมืองและกลุ่มทางเศรษฐกิจ (ระบบ เศรษฐกิจ, ฝ่ายการเมือง, ขนเผ่า)

(ง) โครงสร้างพื้นฐาน เช่น การขนส่ง, พลังงานและระบบ สารสนเทศ

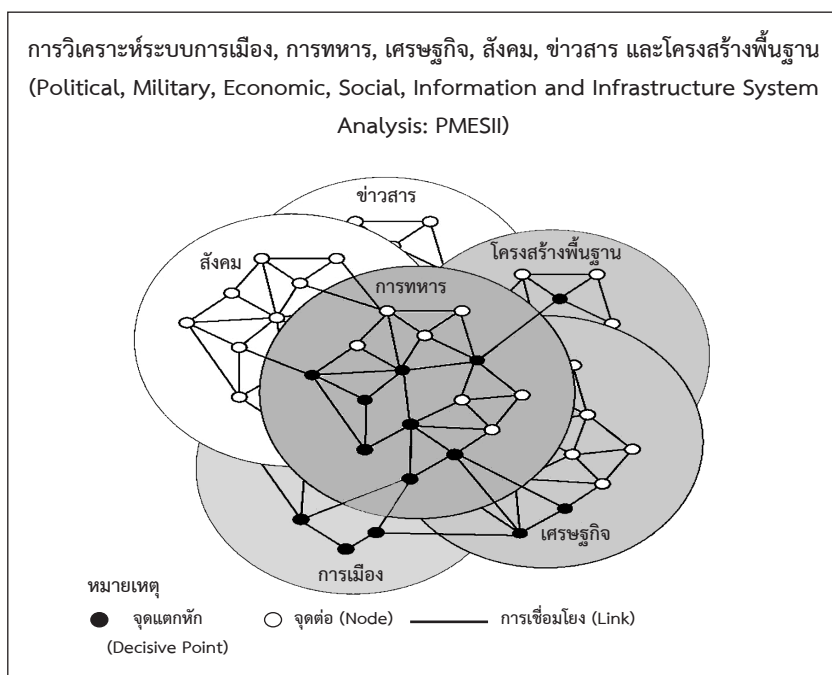
(จ) ข้อจำกัดในการยุทธ์ต่างๆ เช่น กฎการปะทะ (ROE) หรือกฎหมายข้อจำกัดในการยุทธ์ทางทหารที่ระบุไว้ในกฎหมาย, กฎหมาย ระหว่างประเทศ หรือข้อตกลงต่างๆ

(ฉ) ความสามารถและวัตถุประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ ของกองกำลังทั้งหมดที่เป็นมิตรและศัตรูในรูปแบบทั้งสงครามตามรูปแบบ และไม่ใช่สงครามตามรูปแบบ (รวมทั้งที่รู้ทั้งหมด และ/หรือสิ่งที่ต้องสงสัย เช่น อาวุธเคมี ชีวะ, นิวเคลียร์ และภัยคุกคามต่างๆ)

(ช) สภาพสิ่งแวดล้อม (แผ่นดินไหว, ภูเขาไฟ, มลพิษ และโรคที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ)

(ซ) สถานที่ตั้งของวัสดุอุตสาหกรรมที่เป็นพิษ (Toxic Industrial Materials: TIMs) ในพื้นที่ที่สนใจ ซึ่งอาจจะให้ผลกระทบที่ เหมือนกับ WMD

- (ด) ลักษณะทางจิตวิทยาฝ่ายตรงข้ามที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจ
- (ต) สถานที่ตั้งของสถานทูตต่างประเทศ, IGOs และ NGOs
- (ถ) ประเทศหรือกลุ่มที่สามารถให้การสนับสนุนในปัจจุบัน หรือมีแนวโน้มในอนาคตทั้งฝ่ายเดียวกัน และฝ่ายตรงข้าม
- (ท) ความรู้ ความสามารถ รวมถึงแนวโน้มที่กองกำลังองค์กร หรือบุคคล ที่สามารถดำเนินสงครามทางโลกไซเบอร์ (Cyberspace)

รูปที่ ๓-๕ การวิเคราะห์ระบบการเมือง การทหาร เศรษฐกิจ สังคมจิตวิทยา
ข้อมูลข่าวสาร และโครงสร้างพื้นฐาน

(๖) การมองเห็นทางเลือกในมุมมองของระดับยุทธศาสตร์ ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาล ขาดพันธมิตร องค์การระหว่างชาติจะต้องมีความเข้าใจร่วมกัน และเป็นไปในทิศทางเดียวกันกับสภาพแวดล้อมทางยุทธการ อันซับซ้อนที่เกิดขึ้น วิธีที่จะทำให้เห็นภาพองค์ประกอบโดยรวม และมีความเข้าใจมากยิ่งขึ้น คือการวิเคราะห์เป็นระบบ ซึ่งจะต้องพิจารณาในทุกๆ ด้าน ของระบบ

(๗) เพื่อทำให้เกิดมุมมองแบบเป็นระบบแบบองค์รวมของศัตรู ผู้ที่เป็นกลาง และพันธมิตร มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องอธิบาย ระบบแต่ละระบบ ให้ได้ถึงการเชื่อมโยงทั้งทางตรง และทางอ้อมที่ส่งผลกระทบต่อการยุทธ์ ถึงแม้ว่าเสนาธิการด้านการข่าวร่วม (J-2) จะจัดเตรียม สภาพแวดล้อมทางยุทธการด้านข่าวกรองร่วม (Joint Intelligence Preparation of the Operational Environment: JIPOE) ให้กับ ผู้บัญชาการรบ แต่ฝ่ายเสนาธิการร่วมด้านอื่น ตลอดจนถึงผู้เชี่ยวชาญ และตัวแทนจากส่วนต่างๆ จะต้องช่วยกันประเมินสภาพแวดล้อมทาง ยุทธการที่เกี่ยวข้องร่วมกัน

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ JIPOE ดู JP 2-01.3, *Joint Intelligence Preparation of the Operational Environment*

(๘) แนวโน้มและศักยภาพ (Tendencies and Potentials) ในการพัฒนาความเข้าใจสภาพแวดล้อมทางยุทธการของผู้ที่เกี่ยวข้องของ การยุทธ์ผู้บัญชาการรบ และเหล่าเสนาธิการจะต้องมีการวิเคราะห์ถึง แนวโน้มและศักยภาพ โดยที่แนวโน้มจะสะท้อนให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มี ผลต่อการตัดสินใจจะเป็นตัวช่วยที่จะทำให้ทราบถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้อง ที่มี

อิทธิพลต่อการตัดสินใจต่าง ๆ เมื่อสามารถระบุและประเมินปัจจัยต่างๆ เหล่านั้นได้ก็จะสามารถคาดการณ์แนวทางที่จะเกิดขึ้นได้ ศักยภาพ คือความสามารถที่มีอยู่ ใช้ในการพัฒนาการยุทธร่วมกับปัจจัยอื่นๆ ซึ่งอาจจะไม่ทั้งหมดของศักยภาพที่จะสามารถจะพัฒนาให้ประสบความสำเร็จในสภาวะสุดท้ายที่ต้องการได้ แนวโน้มและศักยภาพจะขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยที่เกี่ยวข้องต้องพิจารณาในทุกแง่มุมของสภาพแวดล้อมทางยุทธการในการยุทธ

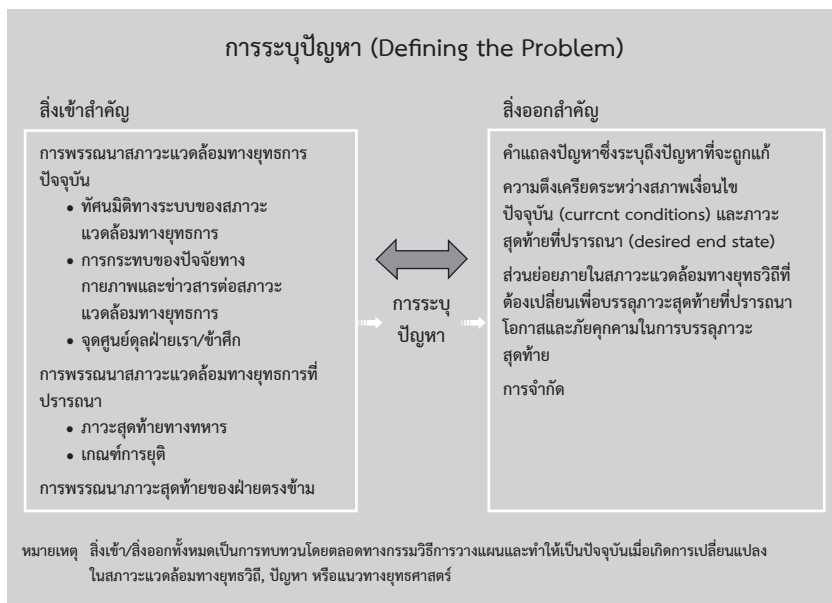
(๙) ต้องอธิบายเงื่อนไขที่มีความสำคัญ (Key Conditions) ที่ต้องมีในการยุทธในอนาคตเพื่อให้บรรลุถึงสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ ผู้บัญชาการรบ แต่ฝ่ายเสนาธิการร่วมควรจะต้องเงื่อนไขที่มีความสำคัญเพื่อจะวิเคราะห์ว่าสามารถที่จะกระทำได้ และยอมรับได้

(๑๐) พิจารณาถึงสภาวะสุดท้ายที่ต้องการของทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายเราเป็นกลางหรือฝ่ายตรงข้าม ว่ามีผลกระทบอะไรกับสภาพแวดล้อมทางยุทธการการปฏิบัติหรือไม่ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อเรา ในกรณีที่มีสภาวะสุดท้ายไม่ตรงกัน

ง. ระบุปัญหา

(๑) การกำหนดปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งจำเป็นในการแก้ปัญหา โดยเกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อม และการแยกต้นเหตุหรือสาเหตุของปัญหา การกำหนดสาระสำคัญของปัญหา การกำหนดปัญหาที่เกิดขึ้นเริ่มต้นด้วยการทบทวนแนวโน้ม และภาวะแฝงของผู้ที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งต้องสามารถระบุความขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยประโยคของปัญหา (Problem Statement) จะเป็นเชื่อมโยงปัจจัยต่างๆ ของการยุทธ ไม่ว่าจะเป็นการต่อต้านหรือการสนับสนุนเพื่อนำไปสู่การยกระดับความเข้าใจในความสำเร็จของการยุทธ

(๒) ประโยคของปัญหา (Problem Statement) จะเป็นการระบุพื้นที่สำหรับการยุทธ์ ที่จะเปลี่ยนสถานะต่างๆ ไปสู่สถานะสุดท้ายที่ต้องการ การกำหนดปัญหาจะเป็นส่วนขยายที่แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของปัญหากับสิ่งแวดล้อม โดยเป็นการระบุนความขัดแย้งและการแข่งขันที่เกิดขึ้น รวมทั้งแสดงให้เห็นถึงโอกาสที่จะทำให้ผู้บัญชาการรบสามารถเปลี่ยนแปลงปัญหาไปสู่สถานะสุดท้ายที่ต้องการ ความขัดแย้ง คือการที่เกิดขึ้น ความเห็นไม่ตรงกันหรือขัดกันด้วยผลประโยชน์ระหว่างคู่กรณีต่างๆ ผู้บัญชาการรบและเหล่าเสนานิการจะต้องทำการวิเคราะห์บริบทของความสัมพันธ์ของทิศทางและภาวะแฝงในสภาพแวดล้อมทางยุทธการที่เกิดขึ้น (ดูรูปที่ ๓-๖)

รูปที่ ๓-๖ การระบุปัญหา

(๓) ระบุปัญหา (Identify the problem) ส่วนสำคัญที่ใช้ในการระบุปัญหานั้นจะต้องพิจารณาความแตกต่างระหว่างสภาวะที่มีอยู่หรือสภาวะในปัจจุบันเปรียบเทียบกับสภาวะที่ต้องการให้เป็น บางสภาวะมีความสำคัญมาก บางสภาวะอาจจะไม่มี บางเงื่อนไขอาจมีความสัมพันธ์กับสภาวะอื่น ผู้ที่วางแผนต้องสามารถระบุถึงความแตกต่างของสภาวะให้ได้เพื่อที่จะเป็นประโยชน์ต่อการวางแผนต่อไป

(๔) ผู้บัญชาการกองกำลังรวบรวม และฝ่ายเสนาธิการต้องระบุ:

(ก) ความขัดแย้งระหว่างสภาวะปัจจุบัน และสภาวะในสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ

(ข) องค์ประกอบในสภาพแวดล้อมทางยุทธการในการยุทธ์ ซึ่งจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงหรือยังคงอยู่เพื่อให้บรรลุสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ

(ค) โอกาสและภัยคุกคามที่ทั้งสามารถใช้ประโยชน์หรือจะเป็นอุปสรรคต่อการบรรลุสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ

(ง) ข้อจำกัด การยุทธ์ที่จำเป็นหรือต้องห้ามโดยผู้มีอำนาจสูงกว่า เช่น ข้อบังคับหรือข้อห้าม (Constraint or Restraint) หรือข้อจำกัดอื่นที่มีผลต่อเสรีภาพในการปฏิบัติของผู้บัญชาการรบ เช่น ข้อตกลงทางการทูต, ROE (Rules of Engagement) สภาวะทางการเมืองและเศรษฐกิจได้รับผลกระทบในประเทศ

(๕) ประโยคของปัญหา (Problem Statement) ต้องกระชับและชัดเจน เพื่อใช้ในการระบุและแก้ไขปัญหา โดยจะพิจารณาถึงความขัดแย้งและการต่อสู้ ซึ่งมีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางยุทธการ โดยการ

ระบระหว่างสภาวะปัจจุบันและสภาวะในสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ ก่อนที่ ศัตรูจะทำการเปลี่ยนแปลงสภาวะปัจจุบันไปสู่สภาวะในสภาวะสุดท้ายที่ ศัตรูต้องการ ประโยคของปัญหาจะอธิบายอย่างกว้าง ๆ ถึงความต้องการที่ คาดการณ์ไว้ในสภาพแวดล้อมทางยุทธการซึ่งจะต้องระบุการเปลี่ยนแปลง ที่สำคัญด้วย

จ. พัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Developing an Operational Approach)

(๑) แนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์เป็นผลโดยตรง จากการความเข้าใจจุดมุ่งหมายหรือแนวทางที่ต้องการในระดับที่ ยุทธศาสตร์, ความเข้าใจในสภาพแวดล้อมทางยุทธการและการระบุปัญหา ในขณะที่ผู้บัญชาการรบสามารถอธิบายภาพหรือจินตนาการความสำเร็จ ในสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ (ดูรูปที่ ๓-๗) ที่วางแผนจะใช้องค์ประกอบ ของการออกแบบการยุทธ์ (Elements of Operational Design) เพื่อให้ ทราบถึงรายละเอียดของการพัฒนาแนวทางการดำเนินการยุทธ์ รวมทั้งเป็น ตัวช่วยหรือสามารถใช้รายละเอียดขององค์ประกอบของการออกแบบ การยุทธ์ (Elements of Operational Design) ใน JOPP ซึ่งจะมี วัตถุประสงค์ในการพัฒนาแนวทางการดำเนินการยุทธ์ด้วยกันสามประการ

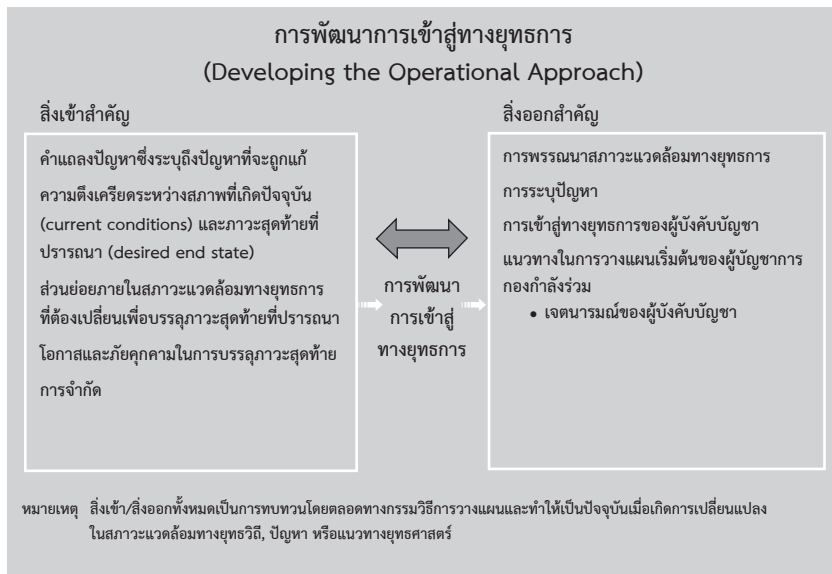
(ก) เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการที่ผู้บัญชาการรบจะใช้ทำ แนวทางการวางแผน (Guidance) ให้กับฝ่ายเสนาธิการและพันธมิตร

(ข) เพื่อใช้เป็นตัวอย่างสำหรับการปฏิบัติการของการทัพ และเพื่อใช้พัฒนาแนวทางการประเมิน

(ค) ทำให้สามารถมีความเข้าใจสภาพแวดล้อมทางยุทธการ และปัญหาให้ดียิ่งขึ้น

(๒) ในการพัฒนาแนวทางปฏิบัติที่เหมาะสมผู้บัญชาการควรตอบคำถามต่อไปนี้:

- (ก) สิ่งที่เป็นจุดแข็ง และจุดอ่อนของทุกชาติที่เกี่ยวข้อง
- (ข) อะไรคือโอกาส และภัยคุกคาม
- (ค) จะต้องทำอะไรให้สภาวะที่มีอยู่ไปสู่สภาวะที่ต้องการ
- (ง) สิ่งที่เป็นผลกระทบที่ตามมาจากการที่การดำเนินการยุทธเพื่อเปลี่ยนสภาพแวดล้อมการยุทธไปสู่สภาวะที่ต้องการ

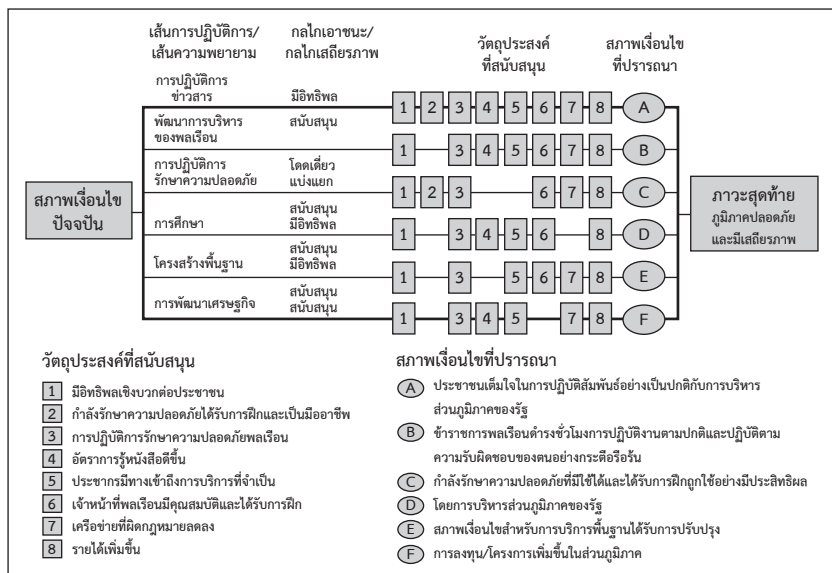
รูปที่ ๓-๗ การพัฒนาการเข้าสู่ทางยุทธการ

(๓) องค์ประกอบต่อไปนี้จะเป็้องค์ประกอบในการออกแบบการยุทธ์ ได้แก่ สภาวะสุดท้าย (End state), การสิ้นสุด (Termination), จุดศูนย์ดุล (COG(s)) มีความเกี่ยวข้องในการตีกรอบของสิ่งแวดล้อมการยุทธ์ และปัญหา การระบุวัตถุประสงค์ (Objectives), จุดศูนย์ดุล (COG(s)), จุดแตกหัก (Decisive Points) จะช่วยในการพัฒนาพื้นฐานของการพัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผู้บัญชาการรบร่วมว่าจะมีความเข้าใจ และสามารถมองเห็นภาพของการทัพหรือการยุทธ์ ซึ่งอาจจะใช้ในเรื่องของยุทธศิลป์เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน (Operation Art) ได้แก่ การเข้าถึงโดยทางตรงกับทางอ้อม (Direct or Indirect Approach), จุดผกผัน (Culmination), ระยะการปฏิบัติการ (Operational Reach), การจัดลำดับการปฏิบัติการ (Arranging Operations) ผู้บัญชาการรบอาจจะมีประสบการณ์เพียงพอที่จะจินตนาการถึงการจัดการการทัพโดยใช้เส้นแนวการปฏิบัติ (Line Of Operations; LOO) หรือเส้นความพยายาม (Line of Effort; LOE) ซึ่งอธิบายถึงแนวทางการใช้กำลัง

(๔) ในพัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Developing an Operational Approach) ผู้บัญชาการรบจะต้องพิจารณาผู้ที่มีบทบาทเกี่ยวข้อง และปัจจัยต่างๆ ในการยุทธ์ทั้งทางตรง และทางอ้อม อีกทั้งยังต้องพิจารณาวิธีการหลากหลายรูปแบบ ที่จะทำให้สามารถชนะหรือประสบผลตามสภาวะที่ต้องการในสภาวะสุดท้าย (End state) การพัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Developing an Operational Approach) จะช่วยให้ผู้บัญชาการรบสามารถเริ่มต้นในการมองเห็นภาพ และสามารถอธิบายได้ถึงภาพรวมในการทำการยุทธ์ เพื่อให้ไปถึงสภาวะสุดท้ายที่ต้องการในสิ่งแวดล้อมทางการยุทธ์ และปัญหาที่

เกิดขึ้นนั้นๆ ดังนั้นแนวทางการดำเนินการยุทธ จะทำให้เห็นถึงความสมเหตุสมผล การปฏิบัติงานที่สนับสนุนซึ่งกันและกัน โดยจะเป็นแนวคิดในการปฏิบัติ(Concept of Operation; CONOPS) เพื่อที่จะทำให้บรรลุภาวะสุดท้ายที่ต้องการ (ดูรูป ที่ ๓-๘)

ตัวอย่างแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ (Operational Approach)

รูปที่ ๓-๘ ตัวอย่างการวางแผนการยุทธ

(๕) การพัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ (Developing an Operational Approach) จะช่วยให้เกิดความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน และความพยายามร่วมกัน (Unity of Effort) ในแต่ละสายการบังคับบัญชา, องค์กรหรือชาติพันธมิตรมีปัจจัยหลายอย่างที่มีผลกระทบต่อการพัฒนาแนวทางการดำเนินการยุทธ เช่น วัตถุประสงค์ที่

ต้องการของชาติพันธมิตรอาจมีอิทธิพลต่อวัตถุประสงค์ที่ต้องการของผู้บัญชาการรบ ความพร้อมทางการทูต, การได้รับอนุญาตให้บินข้ามประเทศ, การจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะมีผลต่อการพัฒนาแนวทางการดำเนินการยุทธ์ ดังนั้นจะต้องวางแผนให้ครอบคลุมในทุกปัจจัย ให้เป็นไปได้ และยอมรับได้

(๖) การพัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Developing an Operational Approach) ควรจะต้องมีรายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ทางการยุทธ์ซึ่งทำบรรลุมหาเวสสุดท้ายที่ต้องการ ซึ่งสามารถอธิบายภาพรวมได้จากเส้นทางการปฏิบัติ (Line Of Operations; LOO) หรือเส้นความพยายาม (Line of Effort; LOE) ที่เชื่อมโยงไปยัง จุดแตกหัก (Decisive Points) นอกจากนี้ยังต้องสามารถอธิบายสถานะที่ต้องการของฝ่ายข้าศึก หรือแม้กระทั่งฝ่ายที่เป็นกลางเพื่อลดความขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้น

(๗) พัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Developing an Operational Approach) ผู้บัญชาการรบต้องทำงานภายใต้กรอบและข้อจำกัดของทรัพยากรที่มีอยู่ภายในสภาพแวดล้อมทางยุทธการ ผู้บัญชาการควรจะต้องประเมินสภาพแวดล้อมทางยุทธการให้ทันสมัยภายใต้หลักการของการพัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Developing an Operational Approach) ในการนี้ผู้บัญชาการรบควรพิจารณาอย่างระมัดระวังในส่วนที่ไม่พึงประสงค์ของการพัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Developing an Operational Approach) และจุดประสงค์ของการทำงานอย่างระมัดระวัง เพื่อช่วยในการปรับปรุงพัฒนาแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Developing an Operational Approach) ให้เกิดผลกระทบต่อส่วนที่ไม่พึงประสงค์

น้อยที่สุด และยังช่วยระบอบองค์ประกอบต่างๆ ทางยุทธศาสตร์ และลดความเสี่ยงทางด้านการยุทธ์

ฉ. พัฒนาข้อแนะนำในการวางแผนจากผู้บัญชาการรบ (Developing Commander's Planning Guidance)

ผู้บัญชาการการรบจะต้องทำการสรุปการทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อมและปัญหาที่เกิดขึ้น กับภาพที่ต้องการให้เกิดขึ้นผ่านแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach) กับเหล่าเสนาธิการและพันธมิตร ผ่านข้อแนะนำในการวางแผนจากผู้บัญชาการรบ (Commander's Planning Guidance) ผู้บัญชาการรบอาจใช้การออกแบบการยุทธ์ (Operation Design) เพื่อกำหนดแนวความคิดทางด้านการยุทธ์การ และการทัพก่อนที่จะเริ่มต้นในการวางแผนโดยใช้ JOPP ในกรณีนี้ ผู้บัญชาการรบจะต้องให้ข้อแนะนำเพื่อช่วยเหลือเสนาธิการในการวางแผนในขั้นตอนวิเคราะห์ภารกิจ (Mission Analysis) ซึ่งผู้บัญชาการรบสามารถที่จะใช้การวางแผนร่วมกับเหล่าฝ่ายเสนาธิการได้ ในกรณีที่ไม่มีโอกาสอย่างน้อยที่สุดผู้บัญชาการการรบจะต้องให้แนวทางการวางแผนที่บ่งสรุปของการวิเคราะห์ภารกิจ ซึ่งจะต้องให้แนวทางในเรื่องของการทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อมการยุทธ์, ปัญหา และแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach) ที่สมบูรณ์ มันจะเป็นเรื่องที่วิกฤติอย่างมากถ้าผู้บัญชาการรบต้องการเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมการยุทธ์ และปัญหาในขั้นตอนการพัฒนาหนทางปฏิบัติ (Course of Action (COA) Development)

(๑) รูปแบบของข้อแนะนำในการวางแผนจากผู้บัญชาการรบ มีได้หลายรูปแบบ ขึ้นอยู่กับผู้บัญชาการรบท่านนั้นๆ แต่จะต้องมีข้อมูลครบถ้วน

เกี่ยวกับการทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อมการยุทธ์, ปัญหา และแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Operational Approach) ซึ่งจะต้องมีหัวข้อดังนี้

(ก) อธิบายสภาพแวดล้อมทางยุทธการที่เกิดขึ้น (Describe the operational environment) สามารถใช้รูปภาพหรือแผนที่ในการอธิบายความสัมพันธ์ หรือความขัดแย้ง ประกอบด้วยข้อความอธิบายสภาพแวดล้อมทางยุทธการ ซึ่งจะช่วยให้ผู้บัญชาการรบและเหล่าเสนาธิการพันธมิตร มีความเข้าใจกันมากขึ้น

(ข) ระบุปัญหา (Define the problem to be solved) อธิบายประโยคปัญหาควรระบุเวลาในการแก้ปัญหาเข้าไปด้วยจะเป็นหนทางที่ดีในการสื่อความเข้าใจต่อปัญหา

(ค) อธิบายแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ์ (Describe the operational approach) เป็นการรวมกันของการอธิบายวัตถุประสงค์, จุดแตกหัก (Decisive Point), แนวทางของเส้นแนวการยุทธ์ (LOO), บทสรุปของข้อจำกัดต่างๆ, ข้อบังคับ (constraints) หรือข้อห้าม (restraints) และข้อจำกัด (restrictions) และองค์ประกอบของความเสี่ยง (อะไรที่ยอมรับได้ อะไรที่ยอมรับไม่ได้)

(ง) ให้เจตนารมณ์ผู้บังคับบัญชา (Provide the commander's initial intent) จุดมุ่งหมายของการยุทธ์ (Purpose of the Operations), โดยเจตนารมณ์ผู้บังคับบัญชาจะต้องอธิบายภาวะสุดท้ายของระดับยุทธศาสตร์ (Strategic End State), ภาวะสุดท้ายทางทหาร (Military End State) และความเสี่ยงของการยุทธ์ที่เกี่ยวข้องกับการทัพและการยุทธ์ และยังต้องรวมถึงจุดที่ผู้บัญชาการรบสามารถ

ยอมรับความเสี่ยงได้หรือยอมรับไม่ได้ในการยุทธ์ เป็นการจัดการสถานะที่ฝ่ายเราต้องการ โดยแสดงให้เห็นถึง การยุทธ์ที่จะเกิดขึ้นในห้วงของเวลา พื้นที่ และจุดมุ่งหมายผู้บัญชาการรบจะต้องทำให้เห็นอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการใช้กำลังและการยุทธ์ร่วม การทำงานร่วมกันของเครื่องมือที่เป็นกำลังอำนาจแห่งชาติในด้านต่างๆ (Instrument of National Power) เพื่อความสำเร็จตามทิศทางที่ตั้งเอาไว้ มันจะเป็นตัวช่วยให้เหล่าเสนาธิการ และผู้บังคับบัญชาาระดับรองลงไปเข้าใจถึงเจตนารมณ์เพื่อที่จะมีเอกภาพในการบังคับบัญชา ในการใช้หรือประสานองค์กระหว่างชาติกับเหล่าพันธมิตรหรือชาติที่เกี่ยวข้อง เช่นเดียวกันในเจตนารมณ์ผู้บังคับบัญชา ผู้บัญชาการรบจะต้องระบุมความพยายามร่วม (Unity of Effort) ในระหว่างการทัพ โดยจะต้องมีประเด็นที่สำคัญคือ จุดที่ฝ่ายเราจะชนะฝ่ายตรงข้าม และสถานะที่ต้องให้เกิดขึ้นโดยเราเป็นฝ่ายควบคุม จุดที่จะใช้กำลังอำนาจแห่งชาติจะเข้ามา มีบทบาท ในเจตนารมณ์ผู้บังคับบัญชานั้นจะต้องอนุญาตให้ส่วนต่างมีเอกภาพในการปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุภาวะสุดท้ายทางทหาร (Military End State) โดยปราศจากคำสั่งอื่นๆ เพิ่มเติมแม้ว่าการยุทธ์ที่เกิดขึ้นจะไม่ได้ตามแผนที่วางไว้ก็ตาม

๑. ผู้บัญชาการรบจะต้องให้เจตนารมณ์ผ่านทางแผนหลังจากที่ให้เจตนารมณ์เริ่มต้นไปแล้วโดยปกติ ผู้บัญชาการรบจะเขียนเจตนารมณ์ด้วยตัวเอง แต่สามารถให้ฝ่ายเสนาธิการช่วยในการหาข้อมูลได้ โดยผ่านสามประเด็นสำคัญ

๒. เจตนารมณ์ผู้บังคับบัญชา (Commander's Intent) ปกติไม่มีรูปแบบที่แน่นอน แต่ส่วนใหญ่จะใช้รูปแบบคือ จุดมุ่งหมาย (Purpose), ภาวะสุดท้าย (End State) และความเสี่ยง (Operational Risk)

ก. จุดมุ่งหมาย (Purpose) เป็นการอธิบายว่า ทำไมทหารถึงจะต้องปฏิบัติการ และจะช่วยให้กองกำลังปฏิบัติการกิจต่างๆ โดยปราศจากคำสั่งเพิ่มเติม ดังนั้น ไม่ว่าจะเกิดสถานการณ์ใดๆ ขึ้นมา ผู้บัญชาการในระดับรองได้มาความเข้าใจต่อจุดมุ่งหมายที่ต้องการแล้ว ก็จะสามารถดำเนินการยุทธ์ต่อ หรือแก้ไขสถานการณ์ตามขอบเขตที่เจตนารมณ์เขียนไว้

ข. ภาวะสุดท้าย (End State) จะอธิบายผู้บัญชาการรบต้องการภาวะสุดท้ายเป็นอย่างไร จะต้องให้ภาวะสุดท้ายในระดับยุทธศาสตร์ และอธิบายว่าจะทำอย่างไรถึงบรรลุภาวะสุดท้ายทางทหาร เพื่อสนับสนุนขอแนะนำในการยุทธ์ (End state Guidance)

ค. ความเสี่ยงของการยุทธ์ (Operational Risk) ระบุมุมมองของผู้บัญชาการรบต่อความเสี่ยงที่สามารถยอมรับหรือยอมรับไม่ได้ต่อการปฏิบัติการกิจ อีกทั้งอธิบายระดับของความเสี่ยงที่ยอมรับได้ของการยุทธ์

ง. เจตนารมณ์อาจจะมีวัตถุประสงค์ทางยุทธการ วิธีการ และข้อแนะนำด้านผลกระทบที่ต้องการ

จ. ผู้บัญชาการรบอาจจะให้แนวทางเพิ่มเติม เช่น ข้อมูลการจัดการต่างๆ ทรัพยากร หรือผลกระทบพิเศษที่ต้องการหรือที่ควรหลีกเลี่ยง

ตอน ข องค์ประกอบของการออกแบบทางยุทธการ (Operational Design)

๕. กล่าวนำ

ก. การออกแบบทางยุทธการ เป็นการนำเอาองค์ประกอบต่างๆ มาใช้เพื่อพัฒนาหรือปรับปรุงแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ (Operational Approach) ของผู้บัญชาการรบ เป็นแนวทางที่จะใช้ช่วยในการใช้ความคิดในการวางแผนเพื่อเข้าสู่การเข้าใจสภาพแวดล้อมการยุทธ, การระบุปัญหา และแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ (Operational Approach) เพื่อใช้เป็นเครื่องชี้นำการวางแผนและการปรับแนวความคิดในการปฏิบัติ (CONOPS) (ดูรูปที่ ๓-๙)

ข. ในส่วนแนวทางการนำไปสู่การวางแผนการยุทธ (Developing the Operational Approach) จะกล่าวถึงองค์ประกอบของการออกแบบทางยุทธการ ซึ่งจะกล่าวถึงภาวะสุดท้าย (End State), จุดศูนย์ดูล (COG) และเส้นความพยายาม (Line of Effort) ซึ่งสามารถใช้ในการพัฒนาในการทำแนวทางการยุทธ อย่างไรก็ตาม องค์ประกอบของการออกแบบการยุทธและส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องก็จะสามารถนำมาใช้ได้ ใน JOPP เพื่อที่จะเป็นพื้นฐานในการดำเนินการต่อไป ซึ่งแต่ละองค์ประกอบจะมีความพิเศษแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมทางการยุทธ ทุกๆ องค์ประกอบโดยปกติจะถูกใช้ในการปฏิบัติการขนาดใหญ่ แต่มีบางส่วน เช่น จุดผกผัน (Culmination) อาจจะไม่ต้องใช้ในการวางแผนที่ไม่มีอันตราย เช่น การช่วยเหลือทางมนุษยธรรม (Humanitarian Assistance)

๖. องค์ประกอบของการออกแบบทางยุทธการ (Operational Design)

องค์ประกอบของการออกแบบการยุทธ์

การสิ้นสุด	ทางตรงกับทางอ้อม
สภาวะสุดท้ายทางทหาร	การคาดการณ์
วัตถุประสงค์	ระยะการปฏิบัติ
ผลกระทบ	จุดผกผัน
จุดศูนย์กลาง	การจัดเรียงการปฏิบัติการ
จุดแตกหัก	กำลังรบและพันธกิจ
เส้นแนวการยุทธ์และเส้นความพยายาม	

รูปที่ ๓-๙ องค์ประกอบของการออกแบบทางยุทธการ

ก. การยุติ (Termination)

(๑) การวางแผนที่มีประสิทธิภาพจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ถ้าไม่มีการทำความเข้าใจให้แน่ชัดถึงสภาวะสุดท้าย (End State) และเงื่อนไขที่ต้องการของสภาวะสุดท้ายทางทหาร การทราบว่เมื่อใดการปฏิบัติการทางทหารจะสิ้นสุดและทำอะไรถึงจะรักษาเงื่อนไขที่สำคัญเพื่อดำรงความได้เปรียบให้บรรลุ สภาวะสุดท้ายที่ต้องการในระดับยุทธศาสตร์ชาติ การวางแผนอย่างมีประสิทธิภาพสำหรับการสิ้นสุดนั้น ผู้บัญชาการการรบจะต้องสนับสนุนแนวความคิดของประธานาธิบดี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ว่าจะตั้งใจสิ้นสุดการยุทธ์รวมอย่างไร และจะต้องทำให้ผลลัพธ์คงอยู่ตลอดไปได้หรือไม่

(๒) เกณฑ์การยุติ (Termination criteria) เป็นองค์ประกอบแรกของการออกแบบการยุทธ์ เพื่อใช้ในการพัฒนาสภาวะสุดท้ายทางทหารและวัตถุประสงค์ทางทหาร เกณฑ์การสิ้นสุดจะเป็นตัวที่ใช้ในการอธิบายว่า

บทสรุปที่ต้องการจะเป็นอย่างไร ซึ่งผู้บัญชาการรบและเหล่าเสนาธิการจะต้องคิดในตอนต้นของการวางแผน การวางแผนที่ไม่มีความละเอียดรอบคอบอาจจะทำให้ฝ่ายตรงข้ามจะมีการปรับเปลี่ยนหรือมีตัวแสดงบางตัวที่เข้ามามีบทบาทที่จะรบกวนการดำเนินการยุทธ์หรือเพิ่มความขัดแย้งกับตัวแสดงอื่นได้อีก ดังนั้นต้องมีความละเอียดเพียงพอ พร้อมทั้งมีความรวดเร็วในการนำมาซึ่งชัยชนะ เกณฑ์การยุติ (Termination criteria) จะดำเนินการยุทธ์ ตั้งแต่ต้นจนจบ เกณฑ์การยุติจะต้องถูกบรรยายสรุปให้กับผู้บัญชาการในระดับยุทธศาสตร์ หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม เพื่อให้แน่ใจว่าสามารถตอบสนองต่อภาวะสุดท้ายของระดับยุทธศาสตร์ได้ตรงตามความต้องการ

(๓) เกณฑ์การยุติควรพิจารณาสำหรับกิจในระดับยุทธการที่หลากหลาย ที่กองกำลังรวบรวมจำเป็นต้องบรรลุ รวมไปถึงการไม่เข้าปะทะ, การพิทักษ์หน่วย, การเปลี่ยนผ่านไปสู่ การปฏิบัติการหลังความขัดแย้ง, การปฏิสังขรณ์ และการวางกำลังใหม่

(๔) เกณฑ์การยุติได้บรรยายสรุปไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการในการทบทวนความก้าวหน้า (IPR) เพื่อที่จะมั่นใจว่าเกณฑ์สนับสนุนการบรรลุผลลัพธ์สุดท้ายทางยุทธศาสตร์ เมื่อได้รับการอนุมัติ เกณฑ์การยุติอาจจะเปลี่ยนแปลงมันเป็นสิ่งสำคัญสำหรับผู้บังคับบัญชา และฝ่ายเสนาธิการ เพื่อคอยสังเกตการเปลี่ยนแปลงที่อาจเกิดขึ้น เนื่องจากอาจทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนผลลัพธ์สุดท้ายทางทหาร เช่นเดียวกับการเข้าสู่ทางยุทธการของผู้บังคับบัญชามัน เป็นเรื่องสำคัญสำหรับทหาร เพื่อให้การเจรจาระหว่างผู้นำของชาติฝ่ายพลเรือน และความเป็นผู้นำของหน่วยงานและหุ้นส่วนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

ตัวอย่างเกณฑ์การยุติ

หมายเหตุการเขียน เป็นการพรรณนาสภาพเงื่อนไข ไม่ใช่การปฏิบัติ

- เขตแดนของประเทศ X ได้รับการทำให้มั่นคง
- ประเทศ Y ไม่มีท่าที่เป็นภัยคุกคามเชิงรุกต่อประเทศในภูมิภาคต่อไป
- กำลังรักษาความมั่นคงแห่งชาติของประเทศ X มีเพียงพอในการกดเก็บการกบฏภายใน
- สัดส่วนเป็นร้อยละของกำลังสหรัฐฯ ได้วางกำลังใหม่ด้วยท่าทีของอำนาจกำลังรบที่เพียงพอในการสนับสนุนกองทัพบกแห่งชาติของประเทศ X

ข. สภาวะสุดท้ายทางทหาร (Military End State)

สภาวะสุดท้ายทางทหาร (Military End State) เป็นชุดของเงื่อนไขเพื่อที่จะทราบถึงวัตถุประสงค์ทางทหารทั้งหมดที่ต้องการ ในการบรรลุความสำเร็จ โดยปกติแสดงถึงจุดในเวลา และ/หรือเหตุการณ์ แต่จะไม่รวมถึงกรณีที่นายกรัฐมนตรีไม่ต้องการใช้กำลังอำนาจแห่งชาติด้านการทหารเป็นหลัก สภาวะสุดท้ายทางทหารจะสะท้อนให้เห็นเงื่อนไขต่างๆ ในสภาวะสุดท้ายทางยุทธศาสตร์ (National Strategic End State) และจะประกอบด้วยเงื่อนไขต่างๆ ที่จะสนับสนุนให้บรรลุผลสำเร็จ เงื่อนไขเหล่านั้นจะใช้ในการสร้างเกณฑ์การสิ้นสุด (Termination criteria) สุดท้ายจะต้องมีการอนุมัติโดยนายกรัฐมนตรีก่อนที่จะมีการวางแผนร่วมกัน นอกจากนี้จะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์หรือยุทธการแล้ว จะต้องมีความชัดเจนของสภาวะสุดท้ายทางทหาร (Military End State) เพื่อใช้เป็นหลักร่วมกันในการปฏิบัติตามเส้นความพยายาม อำนวยความสะดวกในการสอดประสาน และช่วยในการลดความเสี่ยงต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นในแผนการทัพหรือการยุทธการ ผู้บัญชาการรบต้องกำหนดสภาวะสุดท้าย

ทางทหาร (Military End State) ไว้ในแนวทางการวางแผน และเจตนารมณ์ผู้บังคับบัญชา

ค. วัตถุประสงค์ (Objectives)

(๑) วัตถุประสงค์ คือ เป้าหมายที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน, ชี้ขาดได้ และสามารถทำให้บรรลุได้ ไปยังทุกการปฏิบัติการทางทหาร ควรใช้ยึดเป็นแนวเมื่อได้ทำความเข้าใจสภาวะสุดท้ายทางทหาร (Military End State) และได้กำหนดเกณฑ์การยุติ (Termination criteria) จึงจะสามารถดำเนินการ การออกแบบทางยุทธการ (Operational Design) จึงจะสามารถพัฒนาจัดทำวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์ และวัตถุประสงค์ทางยุทธการ JOPP จะเป็นการบูรณาการการปฏิบัติการทางทหารกับความสามารถที่มีอยู่ของกำลังอำนาจแห่งชาติด้านอื่นๆ ในช่วงเวลา, พื้นที่ และความมุ่งหมายเดียวกันเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ วัตถุประสงค์ และผลกระทบจะสนับสนุนให้เกิดการประสบความสำเร็จในการระบูกิจ (Task) ต่างๆ อีกด้วย

(๒) การกำหนดวัตถุประสงค์ของฝ่ายเรา จะเป็นตัวช่วยให้มีเป้าหมายในการปฏิบัติการทางทหารที่จำเป็นเพื่อจะเชื่อมโยงไปยังวัตถุประสงค์ในระดับยุทธศาสตร์ วัตถุประสงค์ทางทหารเป็นส่วนที่มีความสำคัญมากในการพิจารณาในการออกแบบแผนการทัพ และแผนยุทธการ การระบุวัตถุประสงค์มีความจำเป็นที่ต้องทำเพื่อจะสามารถที่จะเป็นพื้นฐานของผลกระทบที่ต้องการต่อไป (Effect)

(๓) สภาวะสุดท้ายที่มีความชัดเจนและกระชับจะช่วยให้ นักวางแผนในการกำหนดวัตถุประสงค์ที่ดีในการนำไปสู่สภาวะสุดท้ายที่ต้องการ วัตถุประสงค์จะเป็นตัวอธิบายว่าจะต้องทำอะไร สภาวะสุดท้าย

ทางยุทธศาสตร์โดยปกติจะเป็นการบรรยายถึงการทหาร, การทูต, เศรษฐกิจ, ข้อมูลข่าวสาร วัตถุประสงค์จะช่วยให้เกิดความชัดเจนที่แผนทางทหาร จะต้องทำการสนับสนุนในเรื่องอะไร วัตถุประสงค์จะถูกพัฒนามาจาก ยุทธศาสตร์ในระดับชาติ และระดับยุทธการ โดยจะต้องมีการแปลความ ให้มีความชัดเจน เฉียบขาด และทำให้บรรลุถึงเป้าหมายได้ในทุกการ ปฏิบัติการ ไม่ใช่เฉพาะการปฏิบัติทางทหาร แต่ต้องทำในทุกกิจกรรมรวมถึง การควบคุมในพื้นที่ปฏิบัติการ

(๔) การที่จะบรรลุในแต่ละวัตถุประสงค์นั้นจะต้องเชื่อมโยงกับการปฏิบัติการในระดับยุทธวิธีเพื่อให้บรรลุถึงสภาวะสุดท้ายทางทหาร ที่ต้องการมีอยู่ ๔ ประเด็นหลักๆ ที่ต้องนำมาพิจารณาในการกำหนด วัตถุประสงค์

(ก) วัตถุประสงค์ในแต่ละอันจะมีความมุ่งหมายเดียว

(ข) วัตถุประสงค์ควรจะเชื่อมโยงโดยตรงหรือโดยอ้อมกับ วัตถุประสงค์ในระดับที่สูงกว่าหรือไปยังสภาวะสุดท้าย

(ค) วัตถุประสงค์จะต้องชี้ชัด เฉพาะเจาะจง และไม่กำกวม

(ง) วัตถุประสงค์ไม่ได้เป็นการสรุปหาหนทางหรือเครื่องมือ และจะไม่ถูกเขียนในลักษณะของกิจ

ง. ผลกระทบ (Effect) ผลกระทบ คือผลที่เกิดจากการกระทำทางด้านกายภาพและ/หรือทางพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการปฏิบัติการทางด้านต่างๆ ทั้งแบบเดียวหรือแบบที่เป็นชุด และยังรวมถึงผลกระทบที่เกิดจากผลกระทบด้านอื่นด้วย **ผลกระทบที่ต้องการ** ผลกระทบ ที่ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขเพื่อสนับสนุนความสำเร็จของวัตถุประสงค์

ส่วนผลกระทบที่ไม่ต้องการ จะเป็นผลกระทบที่ยับยั้งความก้าวหน้าของ วัตถุประสงค์สำหรับการในไปใช้ของผู้บัญชาการรบ จะต้องนำไปเชื่อมโยง ไปยังการใช้เป็นเครื่องมือในระดับยุทธศาสตร์ (Instrument of Power) ทุกๆ ด้าน (DIME, Diplomacy, Information, Military and Economy) เพื่อให้เกิดผลกระทบต่อความสัมพันธ์ (Node) ของระบบของข้าศึก PMESII (Political, Military, Economic, Social, Information and Infrastructure: การเมือง, การทหาร, เศรษฐกิจ, สังคม, ข้อมูลข่าวสาร และโครงสร้างพื้นฐาน) โดยผลกระทบจะแบ่งได้เป็น ผลกระทบที่ต้องการ และผลกระทบที่ไม่ต้องการ

(๑) ผู้บัญชาการรบจะต้องวางแผนในการปฏิบัติการร่วมจากการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ในระดับชาติเพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุประสงค์ทางทหาร และวัตถุประสงค์ทางทหารจะถูกรองรับโดยการวัดผลของผลกระทบ ที่ต้องการในระดับยุทธการ หน่วยที่รองจากกองกำลังรบร่วมจะต้องออก แผนเพื่อทำการสนับสนุน และจะต้องสามารถประเมินผลได้จากผลกระทบ ที่ต้องการผ่านตัวชี้วัด ซึ่งจะทำให้หน่วยในระดับยุทธการและยุทธวิธีจะมีความเข้าใจจุดมุ่งหมายมากขึ้นเพื่อให้เกิดผลต่อภารกิจและเจตนาารมณ์ ผู้บัญชาการรบ ในขณะเดียวกัน ผู้บัญชาการรบจะพิจารณาแนวโน้มของ ผลกระทบที่ไม่ต้องการที่จะมีผลต่อกิจของหน่วยรอง

ภาวะสุดท้าย, วัตถุประสงค์, ผลกระทบ, กิจ
(Een State, Objectives, Effects, Tasks)

ระดับ	แนวทาง	
ทางยุทธศาสตร์ชาติ (National Strategic)	ภาวะสุดท้ายทางยุทธศาสตร์	ภาวะสุดท้าย พรรณนาชุดของสภาพที่เกิดขึ้น (conditions) เพื่อสนองต่อเกณฑ์ชุด วัตถุประสงค์ กำหนดเป้าประสงค์ (goals) ของฝ่ายเรา ผลกระทบ พรรณนาสภาพที่เกิดขึ้นที่สัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ • ผลที่ปรารถนา (desired effects) พรรณนาสภาพที่เกิดขึ้นที่ต้องการเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ • ผลที่ไม่ปรารถนา (undesired effects) พรรณนาสภาพที่เกิดขึ้นที่จะขัดขวางการบรรลุภารกิจ กิจ พรรณนาการปฏิบัติของฝ่ายเราเพื่อทำให้เกิดผลที่ปรารถนาหรือกีดกันผลที่ไม่ปรารถนา ภารกิจ พรรณนากิจสำคัญยิ่งหรือกิจต่าง ๆ และความมุ่งประสงค์ของหน่วย
	วัตถุประสงค์	
ทางยุทธศาสตร์ภาคพื้น (Theater Strategic)	ภาวะสุดท้ายทางทหาร	
	วัตถุประสงค์	
	ผลกระทบ	
	กิจ	
ทางยุทธการ (Operational)	ภาวะสุดท้ายทางทหาร	
	วัตถุประสงค์	
	ผลกระทบ	
	กิจ	
	ภารกิจ	
ทางยุทธวิธี (Tactical)	วัตถุประสงค์	
	กิจ	

รูปที่ ๓-๑๐ ผลลัพธ์สุดท้าย วัตถุประสงค์ ผลกระทบ และกิจ

(๒) มีอยู่ ๔ ประเด็นหลักๆ ที่ต้องนำมาพิจารณาในการกำหนดผลกระทบ (Effect)

(ก) ผลกระทบที่ต้องการควรจะต้องเชื่อมโยงไปยังวัตถุประสงค์มากกว่าหนึ่งอย่าง

(ข) ผลกระทบที่ต้องการต้องสามารถวัดได้

(ค) เนื้อความจะต้องไม่เป็นการบอกหนทางหรือเครื่องมือที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ

(ง) ผลกระทบนั้นมีความแตกต่างจากวัตถุประสงค์ ซึ่งมันควรจะเป็นเงื่อนไขของความสำเร็จ ซึ่งไม่ใช่วัตถุประสงค์หรือกิจ

(๓) ผลกระทบที่เกิดขึ้นในบางสถานการณ์ไม่ว่าจะคาดการณ์ได้ ถึงแม้ว่าจะเป็นกรกระทำเพื่อให้เกิดผลโดยตรงกับสถานการณ์ก็ตาม ก็ยากที่จะคาดการณ์และวัดผลได้ โดยเฉพาะประเด็นที่มีความละเอียดอ่อน เช่น เรื่องศาสนา วัฒนธรรม หรือผลการตัดสินใจของข้าศึก การข่าวที่มีประสิทธิภาพเพียงพอก็อาจจะเชื่อถือได้เพียงบางส่วนเท่านั้น การบรรลุวัตถุประสงค์ก็อาจจะกระทำได้เพียงบางส่วนหรืออาจจะปฏิบัติโดยทางอ้อม หรืออาจจะเชื่อมโยงกับส่วนอื่นๆ เช่น ทางด้านเมือง เศรษฐกิจ สังคม หรือระบบอื่นๆ ในสภาพแวดล้อม เช่นเดียวกัน ผลกระทบทางอ้อมสามารถเกิดขึ้นได้โดยที่ไม่เป็นที่ต้องการหรือการไม่ได้ตั้งใจซึ่งอาจเกิดจากช่องว่างของการทำความเข้าใจสิ่งแวดล้อม ผู้บัญชาการรบต้องตระหนักให้ดีถึงการกระทำของบุคคลที่สาม การปฏิบัติการที่ไม่ได้ตั้งใจของฝ่ายเดียวกัน ความคลุมเครือ และแรงเสียดทานจะเข้ามาทำให้การปฏิบัติการไม่มีความแน่นอน

(๔) การใช้ผลกระทบในการวางแผนสามารถช่วยให้ผู้บัญชาการรบและเหล่าเสนาธิการพิจารณาทำให้เห็นถึงกิจ (Tasks) ที่ต้องการในการบรรลุถึงวัตถุประสงค์นั้นๆ รวมทั้งการใช้องค์ประกอบของการออกแบบการยุทธ์จะช่วยเพื่อประสิทธิภาพในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างจุดศูนย์ดุล (COG), เส้นปฏิบัติการ, เส้นความพยายาม, จุดแตกหัก และเกณฑ์การยุติ

(๕) ภารกิจ (Mission) ก็คือกิจหรือชุดของภารกิจเพื่อตอบกับจุดมุ่งหมาย (Purpose) ซึ่งจะทำให้เห็นได้ง่ายขึ้นโดยมีเหตุผลประกอบเกี่ยวกับสิ่งที่ได้รับกับสิ่งที่กำลังจะทำ ซึ่งได้รับมาจากกระตบยุทธศาสตร์

จ. จุดศูนย์ดูล (Center of Gravity)

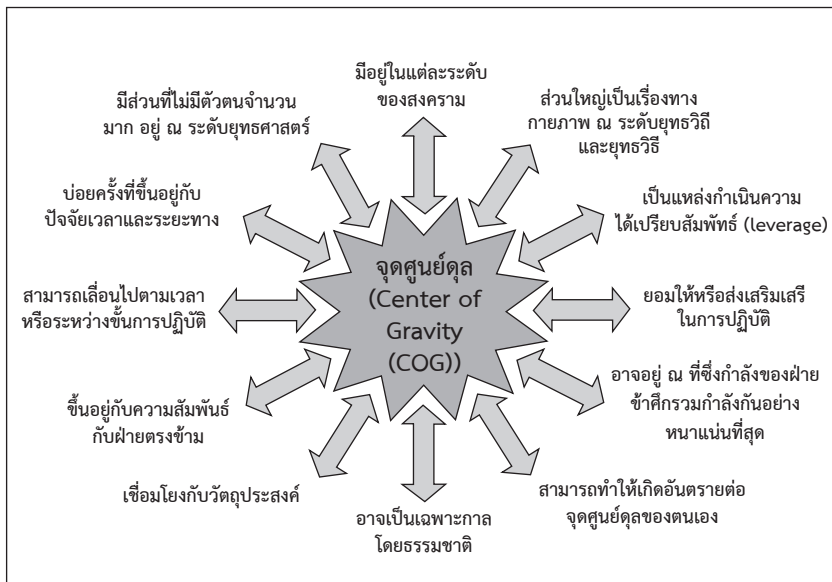
(๑) หนึ่งในสิ่งที่มีความสำคัญมากที่สุดที่จะเจอในช่วงการวางแผนคือ การระบุและวิเคราะห์จุดศูนย์ดูลของฝ่ายเราและฝ่ายข้าศึก จุดศูนย์ดูล คือแหล่งของพลังอำนาจที่จะให้ถึงขวัญกำลังใจ กำลังทางด้านกายภาพ เสรีในการปฏิบัติ หรือความพยายามในการต่อสู้ Clausewitz called “the hub of all power and movement, on which everything depends...the point at which all our energies should be directed.” Clausewitz เรียกว่า เป็นศูนย์ที่ให้การพึ่งพาอาศัยของพลังและการดำเนินการทั้งหมด เป็นจุดที่พลังงานทั้งหมดของเราควรให้ความทุ่มเทอย่างเต็มที่

(๒) วัตถุประสงค์จะต้องเชื่อมโยงกับจุดศูนย์ดูลเสมอถ้าวัตถุประสงค์เปลี่ยนแปลง จุดศูนย์ดูลก็สามารถเปลี่ยนแปลงไปด้วย จุดศูนย์ดูลก็จะขึ้นอยู่กับระดับของสงครามด้วย ถ้าอยู่กันคนละระดับของสงคราม จุดศูนย์ดูลก็จะแตกต่างออกไป (ดังรูปที่ ๓-๑๑) คุณลักษณะของจุดศูนย์ดูลในระดับยุทธศาสตร์ จุดศูนย์ดูลสามารถเป็นกำลังทหาร พันธมิตร ผู้นำทางการเมืองหรือทางทหาร ชุดของขีดความสามารถวิกฤติ (Critical Capabilities) หรือหน้าที่ที่สำคัญ หรือความประสงค์ในระดับชาติ ในระดับยุทธการ จุดศูนย์ดูลมักเกี่ยวข้องกับขีดความสามารถทางทหารของฝ่ายตรงข้าม - เช่นส่วนที่มีที่เป็นกำลังหลักกองทัพ และสามารถรวมถึงขีดความสามารถอื่นๆ ในสภาพแวดล้อมทางยุทธการ ในการระบุจุดศูนย์ดูลเป็นสิ่งที่สำคัญมากที่จะต้องเข้าใจว่าสงครามนอกแบบ (Irregular Warfare) จะต้องให้ความสำคัญกับความชอบธรรม และการมีอิทธิพลต่อประชากร ซึ่งแตกต่างจากสงครามตามแบบทั่วไป ที่จะใช้กำลังทางทหารเผชิญหน้ากันเพื่อเอาชนะ

กองกำลังของฝ่ายตรงข้าม เพื่อให้ได้ตรงตามความต้องการของฝ่ายเรา ดังนั้น ในกรณีที่มีสงครามนอกแบบ จุดศูนย์ดุลทั้งของข้าศึก และของฝ่ายเราอาจจะเป็นประชากรที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย จุดศูนย์ดุลที่มีอยู่ของฝ่ายข้าศึกจะเกี่ยวข้องถึงขวัญกำลังใจ กำลังของข้าศึกทางด้านกายภาพ จุดศูนย์ดุล ที่เกิดขึ้นจะขึ้นอยู่กับมุมมองในแต่ละภัยคุกคาม และสภาพแวดล้อมรวมทั้งการพัฒนาพลังอำนาจขึ้นมาเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่แต่ละชาติตั้งไว้ ผู้บัญชาการรบจะไม่เพียงพิจารณาจุดศูนย์ดุลของฝ่ายตรงข้ามเท่านั้น แต่ยังต้องกำหนด และป้องกันจุดศูนย์ดุลของตัวเองด้วย

(๓) การทราบถึงจุดศูนย์ดุลจะเป็นประโยชน์อย่างมากเพื่อเป็นเครื่องมือช่วยในการวิเคราะห์แหล่งพลังอำนาจทั้งของข้าศึก และฝ่ายเรา รวมทั้งทำให้ทราบถึงจุดอ่อนอีกด้วย ในขั้นตอนนี้ต้องอาศัยความละเอียดอ่อนในการปฏิบัติ เพราะถ้าวิเคราะห์ผิดจะก่อให้เกิดผลกระทบที่ร้ายแรงคือ อาจจะทำให้ไม่สามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ การวิเคราะห์ COG ไม่ได้กระทำโดยเสนานิการด้านการข่าวร่วมแต่เพียงผู้เดียว ในช่วงของการจัดเตรียมสภาพแวดล้อมทางยุทธการด้านข่าวกรองร่วม (Joint Intelligence Preparation of the Operational Environment: JIPOE) นี๊วางแผนยังต้องทำการวิเคราะห์อย่างต่อเนื่องโดยอาจจะอาศัยคุณลักษณะของจุดศูนย์ดุล

ลักษณะของจุดศูนย์ถ่วง (Characteristics of Centers of Gravity)

รูปที่ ๓-๑๑ คุณลักษณะของจุดศูนย์ถ่วง

(๔) การวิเคราะห์จุดศูนย์ถ่วงของฝ่ายเรา และฝ่ายข้าศึกอยู่ในขั้นตอนของการออกแบบการยุทธ์ (Operational Design) เสนาธิการด้านการเข้าร่วม (J2) จะทำการวิเคราะห์หาจุดศูนย์ถ่วงของข้าศึกโดยพิจารณาจากองค์ประกอบที่สำคัญที่จะทำให้ข้าศึกมีกำลังทางด้านกายภาพ เสรีในการปฏิบัติ และความพยายามในการต่อสู้ เสนาธิการด้านการเข้าร่วม (J2) จะดำเนินการวางแผนร่วมกับเสนาธิการทหารทางด้านอื่นๆ เพื่อที่จะพิจารณาหาจุดศูนย์ถ่วงชั่วคราว หรือจุดศูนย์ถ่วงที่จะนำมาเปรียบเทียบกับซึ่งจะทำให้ได้จุดศูนย์ถ่วงที่แท้จริงที่มีผลต่อยุทธศาสตร์ของข้าศึก การวิเคราะห์นี้เป็นหัวใจหลักของการวางแผน หลังจากนั้นเสนาธิการทหาร

จะทำการวิเคราะห์ที่คล้ายคลึงกันในการหาจุดศูนย์ดุลของฝ่ายเรา หลังจาก
ที่ระบุจุดศูนย์ดุลได้ ผู้บัญชาการรบและฝ่ายเสนาธิการก็พิจารณาว่าทำ
อย่างไรถึงสามารถทำลายจุดศูนย์ดุลของข้าศึกในขณะที่ปกป้องจุดศูนย์ดุล
ของฝ่ายเรา การป้องกันจุดศูนย์ดุลของฝ่ายเรา เช่น ความเห็นของประชาชน
หรือขีดความสามารถในการทำสงคราม บางครั้งก็อาจจะเกินความสามารถ
ของผู้บัญชาการรบ

(๕) การพิจารณาให้ทราบถึงการวิเคราะห์จุดศูนย์ดุลที่ โดย
ให้ทราบถึงขีดความสามารถวิกฤติ ความต้องการ และจุดอ่อน (Critical
Capabilities, Requirements and Vulnerabilities) เป็นสิ่งสำคัญยิ่ง
ต่อกระบวนการนี้ การเข้าใจความสัมพันธ์ในบรรดาจุดศูนย์ดุลจะทำให้เกิด
ความถูกต้องที่มากขึ้นในการคิดและถูกแสดงในการออกแบบการยุทธ์
ผู้วางแผนควรวิเคราะห์จุดศูนย์ดุลภายในโครงสร้างของปัจจัยวิกฤติ (Critical
Factors) ๓ อย่าง คือ ขีดความสามารถ ความต้องการ และจุดอ่อนวิกฤติ
ขีดความสามารถวิกฤติ (Critical Capabilities) คือขีดความสามารถที่
ถูกพิจารณาว่าเป็นสิ่งสำคัญมากที่ทำให้จุดศูนย์ดุลสามารถทำหน้าที่ได้
และจำเป็นต่อความสำเร็จตามสมมติฐานวัตถุประสงค์ของฝ่ายตรงข้าม
ความต้องการวิกฤติ (Critical Requirements) คือเงื่อนไข ทรัพยากร
และเครื่องมือที่ทำให้ขีดความสามารถวิกฤติสามารถดำเนินการทางยุทธการ
อย่างสมบูรณ์ จุดอ่อนวิกฤติ (Critical Vulnerabilities) คือลักษณะหรือ
ส่วนประกอบสำคัญของความต้องการวิกฤติ (Critical Requirements) ที่
ประสิทธิภาพต่ำหรืออ่อนแอ ง่ายต่อการโจมตีทั้งทางตรงหรือทางอ้อม
ในลักษณะบรรลุผลลัพธ์ให้แตกหักหรือส่วนที่สำคัญ

(๖) โดยทั่วไป ผู้บัญชาการรบร่วมต้องครอบครองระยะปฏิบัติการ
และอำนาจในการรบหรือขีดความสามารถที่เกี่ยวข้องให้เพียงพอต่อ

การโจมตีจุดอ่อนวิกฤติ (Critical Vulnerabilities) ของฝ่ายตรงข้าม ขณะที่ป้องกันขีดความสามารถวิกฤติ (Critical Capabilities) ของฝ่ายเรา ภายในระยะปฏิบัติการเมื่อระบุจุดอ่อนวิกฤติของฝ่ายเรา และฝ่ายตรงข้าม ผู้บัญชาการรวบรวม และฝ่ายเสนาธิการจะสามารถเข้าใจความต้องการที่จะมุ่งไปสู่การปฏิบัติของตนต่อจุดอ่อนวิกฤติ ที่จะทำให้เกิดความเสียหายที่เด็ดขาดต่อจุดศูนย์ดุลของฝ่ายตรงข้าม

(๗) อย่างไรก็ตาม ในการเลือกจุดอ่อนวิกฤติเหล่านั้น ผู้วางแผน ยังต้องเปรียบเทียบจุดอ่อนวิกฤตินั้นกับความสามารถในการเข้าถึงได้, สิ่งที่เกิดความจำเป็น ความสามารถที่จะทำให้พลิกฟื้นกลับมาแข็งแกร่ง ดั้งเดิม, ผลกระทบต่อประชาชนพลเรือน โดยจะต้องจัดความสมดุลของ ปัจจัยเหล่านั้นต่อขีดความสามารถของฝ่ายเราที่จะมีผลต่อจุดอ่อนวิกฤติ เหล่านั้น เป้าประสงค์ของผู้บัญชาการรวบรวมคือ หาโอกาสอย่างจริงจังที่จะ ใช้กำลังต่อฝ่ายตรงข้ามต่อจุดที่อ่อนแอในหลายๆ มิติเท่าที่จะเป็นไปได้ หรืออีกนัยหนึ่งคือ ผู้บัญชาการรวบรวมจะค้นหาเพื่อทำลายกำลังหลักโดยใช้จุดอ่อนของข้าศึกในขณะที่ป้องกันจุดอ่อนฝ่ายเดียวกัน

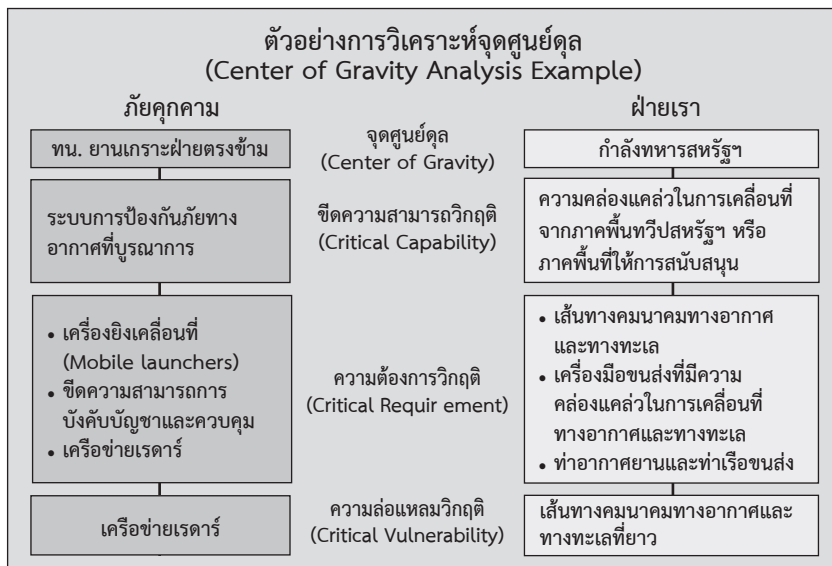
(๘) การวิเคราะห์อย่างถูกต้องของปัจจัยวิกฤติของฝ่ายตรงข้าม ต้องขึ้นอยู่กับความรู้ที่มีอยู่เกี่ยวกับวิธีการจัดองค์กรในการรบ แนวคิด การ ตัดสินใจ และอำนาจกำลังรบที่เป็นด้านกายภาพและทางด้านที่ไม่เป็น กายภาพ และจุดอ่อนของฝ่ายตรงข้าม ผู้บัญชาการรวบรวมและฝ่าย เสนาธิการต้องพัฒนาความเข้าใจเกี่ยวกับขีดความสามารถและจุดอ่อนของ ฝ่ายตรงข้าม และปัจจัยที่อาจมีอิทธิพลให้ฝ่ายตรงข้ามในการละทิ้งหรือ เปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์ ผู้บัญชาการรวบรวม และฝ่าย เสนาธิการยังต้องวาดภาพว่ากำลัง และการปฏิบัติของฝ่ายเราจะปรากฏ

ต่อทัศนะของฝ่ายตรงข้ามอย่างไร มิฉะนั้นแล้วอาจจะตกอยู่ในแนวความคิดของตนเองในการวิเคราะห์ท่าที, ค่านิยม, หลักนิยมและการตอบโต้ของฝ่ายตรงข้าม

(๙) ก่อนที่จะเปลี่ยนจากจุดศูนย์ดุลชั่วคราวไปถาวรเพื่อเข้าไปสู่แผนยุทธการ (OPLAN) ผู้วางแผนควรวิเคราะห์และทดสอบความถูกต้องของจุดศูนย์ดุลโดย ถ้าเกิดการเอาชนะ การทำลาย การตัดรอน หรือการทำให้จุดศูนย์ดุลที่ถูกต้องอ่อนแอลงอย่างถาวรแล้ว ควรจะทำให้ฝ่ายตรงข้ามเปลี่ยนหนทางปฏิบัติ หรือป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามบรรลุวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์ ถ้าการวิเคราะห์หรือการทำการจำลองยุทธ์ (War Gaming) แล้ว แต่สิ่งนี้ไม่ปรากฏแสดงว่าผู้วางแผนอาจกำหนดจุดศูนย์ดุลผิดไป ต้องทำการทบทวนจุดศูนย์ดุลใหม่โดยการวิเคราะห์ปัจจัยวิกฤติโดยสรุป ความสำคัญปัจจัยวิกฤติต่อกระบวนการวางแผน ต้องถูกปรับด้วยการประเมินอย่างต่อเนื่อง หรือทบทวนผลใหม่ เพราะจุดศูนย์ดุลที่ได้ และจุดอ่อนวิกฤติมีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงตลอดเวลาระหว่างการทัพหรือการยุทธ์หลัก ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้บัญชาการรบร่วมและหน่วยรองควรเตรียมพร้อมต่อเหตุการณ์ระหว่างการปฏิบัติที่อาจจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจุดศูนย์ดุล และจุดอ่อนวิกฤติ เพื่อใช้ในการเปลี่ยน และปรับแผนการยุทธ์ รวมทั้งการปฏิบัติการของฝ่ายเรา ผู้บัญชาการรบร่วมยังต้องทำการวิเคราะห์จุดศูนย์ดุลของฝ่ายเรา และกำหนดจุดอ่อนวิกฤติของฝ่ายเรา (ดังรูปที่ ๓-๑๒) ตัวอย่างเช่น เส้นทางคมนาคม (Lines Of Communications: LOCs) ทางทะเลและทางอากาศที่ยาวไกล ในการสนับสนุนยุทธบริเวณสามารถเป็นจุดอ่อนวิกฤติสำหรับจุดศูนย์ดุลของฝ่ายเราได้ ดังนั้นก่อนการวางแผนและการประสานงาน ผู้บัญชาการรบร่วมสามารถลด

ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นได้ โดยผู้บัญชาการรบกำหนดเป็นจุดศูนย์ตุลทางยุทธศาสตร์ของฝ่ายเรา และเริ่มใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อป้องกันจุดศูนย์ตุลนี้ รวมถึงการเคลื่อนระบบการป้องกันต่างๆ เข้าวางกำลัง ในการปฏิบัติการวิเคราะห์จุดอ่อนของฝ่ายเรา ผู้บัญชาการรบต้องตัดสินใจว่าจะทำอะไร เมื่อใด ที่ใด และทำไม เมื่อกำลังทหารของฝ่ายเราอ่อนแอต่อการปฏิบัติของฝ่ายศัตรู แล้ววางแผนด้วยเหตุดังกล่าว ผู้บัญชาการต้องรักษาสมดุลระหว่างการดำเนินการในความพยายามหลัก และการป้องกันขีดความสามารถ, จุดอ่อนวิกฤติและจุดศูนย์ตุลของฝ่ายเราในพื้นที่ (Objective Area: OA)

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ COGs และมุมมองของระบบดู JP 2-01.3 การเตรียมสภาวะแวดล้อมทางยุทธการด้านการข่าวร่วม

รูปที่ ๓-๑๒ ตัวอย่างการวิเคราะห์จุดศูนย์ตุล

ฉ. จุดแตกหัก (Decisive Points)

(๑) จุดแตกหักมักจะเป็นสถานที่ทางภูมิศาสตร์, เหตุการณ์สำคัญเฉพาะ, ปัจจัยวิกฤติ หรืองาน ซึ่งเมื่อกระทำต่อสิ่งเหล่านี้แล้วจะทำให้ผู้บัญชาการรบสามารถสร้างความได้เปรียบอย่างเห็นได้ชัดเหนือฝ่ายตรงข้าม หรือช่วยเป็นปัจจัยประกอบให้บรรลุความสำเร็จ (เช่น การสร้างผลกระทบที่ต้องการหรือการบรรลุวัตถุประสงค์) จุดแตกหักสามารถมีอิทธิพลอย่างมากต่อผลลัพธ์ของการปฏิบัติการ จุดแตกหักสามารถเป็นลักษณะทางกายภาพเช่นช่องทางทางทะเลหรือภูเขาที่แคบ, เมือง, ชีตความสามารถอาวุธที่มีอำนาจทำลายสูง (Weapons of Mass Destruction: WMD) หรือฐานทัพอากาศแต่สิ่งเหล่านี้สามารถรวมกับองค์ประกอบอื่นๆ เช่น ดักบัญชาการ เขตแดนวิกฤติ, ห้วงอากาศ, ระบบการสื่อสารหรือระบบการข่าวกรอง ในบางกรณี จะเป็นเหตุการณ์สำคัญเฉพาะ เช่นการได้รับความได้เปรียบทางอากาศหรือทางทะเล, การใช้กองหนุนของฝ่ายตรงข้าม, การเปิดเส้นทางการส่งกำลังบำรุงระหว่างการปฏิบัติการด้านมนุษยธรรม ในยังกรณีอื่นๆ จุดแตกหักอาจมีผลกระทบทางระบบที่กว้าง เมื่อกระทำต่อสิ่งเหล่านี้แล้ว อาจจะสามารถมีผลต่อระบบข่าวสาร การเงิน ทางเศรษฐกิจ หรือสังคมของฝ่ายตรงข้าม

(๒) เมื่อผู้บัญชาการรบต้องเผชิญกับภัยคุกคามของสงครามนอกแบบ ผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการจะต้องพิจารณาการปฏิบัติการต่อจุดแตกหักไม่ใช่เฉพาะต่อกำลังทหาร แต่ต้องรวมถึงประชาชนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งความสัมพันธ์ต่างๆ ที่จะมีผลกระทบต่อความมั่นคงในภูมิภาค จุดแตกหักที่สำคัญที่สุดสามารถกำหนดจากการวิเคราะห์ปัจจัยวิกฤติ ต้องทำความเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างขีดความสามารถวิกฤติ ความต้องการ

วิกฤติ และจุดอ่อนวิกฤติของจุดศูนย์ดุล จึงจะสามารถอธิบายการมุ่งสู่จุดศูนย์ดุลได้ทั้งทางตรงและทางอ้อม มีแนวโน้มว่าส่วนมากของปัจจัยวิกฤติเหล่านี้จะเป็นจุดแตกหัก

(๓) อาจจะมีเป็นบางกรณีที่อำนาจการรบ และขีดความสามารถของกองกำลังรบรวมไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอที่จะทำให้เกิดผลกระทบต่อจุดศูนย์ดุลของฝ่ายตรงข้ามด้วยการปฏิบัติเพียงครั้งเดียว ในสถานการณ์นี้ ผู้บัญชาการรบรวมจะต้องหุ่มเทการปฏิบัติการแบบเรียงลำดับหรือเป็นชุดการปฏิบัติการต่อจุดอ่อนวิกฤติของฝ่ายตรงข้าม จนกระทั่งผลสะสมของการปฏิบัติเหล่านั้นจะนำไปสู่ความสำเร็จของภารกิจ โดยกองกำลังรบรวมมักจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะโจมตีกำลังของฝ่ายตรงข้ามในระบบทางทหาร และโจมตีหลายๆ จุดในระบบอื่นๆ ซึ่งอาจจะเป็นวิธีที่ทำให้เกิดประสิทธิภาพที่จะมีอิทธิพลต่อจุดศูนย์ดุลของฝ่ายตรงข้าม บางครั้งการเข้าสู่จุดศูนย์ดุลทางอ้อมอาจจะเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่จะใช้ประโยชน์จากจุดอ่อนวิกฤติของฝ่ายตรงข้ามผ่านทางการกำหนดจุดแตกหัก ถึงแม้ว่าจุดแตกหักจะไม่ใช่ว่าจุดศูนย์ดุล แต่ก็ยังเป็นส่วนที่มีความสำคัญต่อการโจมตีหรือการป้องกัน

(๔) ถึงแม้ว่าบางพื้นที่อาจมีจุดแตกหักจำนวนมาก แต่จะมีเพียงไม่กี่จุดที่มีความสำคัญทางยุทธการหรือแม้แต่ทางยุทธศาสตร์โดยมีสัมพันธกับจุดศูนย์ดุลของฝ่ายตรงข้าม ศิลปะของการกำหนดจุดแตกหักเป็นส่วนสำคัญของการออกแบบการยุทธ์ โดยปกติจุดแตกหักในพื้นที่ที่กำหนดจะมีมากกว่าที่ขีดความสามารถที่มีอยู่จะกระทำการโจมตี จับกุม เข้ายึด หรือควบคุมด้วยกำลังได้ ด้วยเหตุดังกล่าว ผู้วางแผนควรจะศึกษา และวิเคราะห์จุดแตกหักที่เป็นไปได้และกำหนดว่าจุดใดมีโอกาสที่ดีที่สุดที่จะโจมตี

จุดศูนย์กลางของฝ่ายตรงข้ามโดยให้อยู่ในระยะปฏิบัติการฝ่ายเรา หรือสามารถใช้กำลังและขีดความสามารถของฝ่ายเราได้ ต่อมาผู้บัญชาการรบร่วมจะกำหนดจุดแตกหักที่สำคัญที่สุดสำหรับการวางแผนต่อไป รวมทั้งต้องจัดสรรทรัพยากรให้เพียงพอที่จะทำให้เกิดกระทบที่ต้องการต่อจุดแตกหักเหล่านี้ หลังจากนั้น ผู้บัญชาการรบร่วมควรกำหนดหน่วยและทรัพยากรสำหรับการโจมตี การจับกุม การเข้ายึด, การควบคุมหรือป้องกันจุดแตกหักเหล่านี้

ข. เส้นแนวการยุทธ์/เส้นปฏิบัติการ(Lines of Operations) และเส้นความพยายาม (Line of Effort)

(๑) เส้นแนวการยุทธ์/เส้นปฏิบัติการ (Lines of Operations)

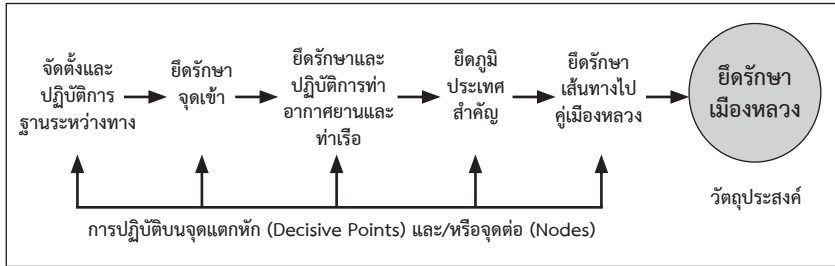
(ก) เส้นแนวการยุทธ์จะเป็นตัวกำหนดทิศทางของกองกำลังที่กระทำต่อข้าศึกโดยการเชื่อมโยงจุดแตกหักหรือจุดที่มีความสำคัญต่างๆ ร้อยเรียงกันตามระยะของช่วงเวลาและสถานที่ ซึ่งมีผลต่อวัตถุประสงค์

(ข) เส้นแนวการยุทธ์จะอธิบายและเชื่อมต่อการปฏิบัติการของจุดแตกหักต่างๆ เพื่อที่จะนำไปสู่การควบคุมพื้นที่ที่สนใจหรือทิศทางของกองกำลังที่จะต้องมุ่งเน้นไปสู่วัตถุประสงค์

(ค) การออกแบบการปฏิบัติการโดยใช้เส้นแนวการยุทธ์โดยปกติจะประกอบไปด้วย ชุดของการปฏิบัติการตามลำดับที่ได้มีการจัดวางไว้อย่างดี ถึงแม้ว่าอาจจะมีเส้นแนวการยุทธ์หลายเส้นในช่วงเวลาเดียวกัน (เป็นการดำเนินการอย่างคู่ขนาน)

(ง) ในการปฏิบัติการทางยุทธการโดยปกติจะออกแบบเส้นแนวการยุทธ์ในการเชื่อมโยง การโจมตี การป้องกัน และการรักษาเสถียรภาพความมั่นคงในภูมิภาคหรือพื้นที่ทางยุทธการ ผู้บัญชาการรบร่วม

จะประสานกิจกรรมต่างๆ ภายในเส้นแนวการยุทธ์เพื่อให้บรรลุสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ (ดังรูปที่ ๓-๑๓)

รูปที่ ๓-๑๓ ตัวอย่างเส้นปฏิบัติการ

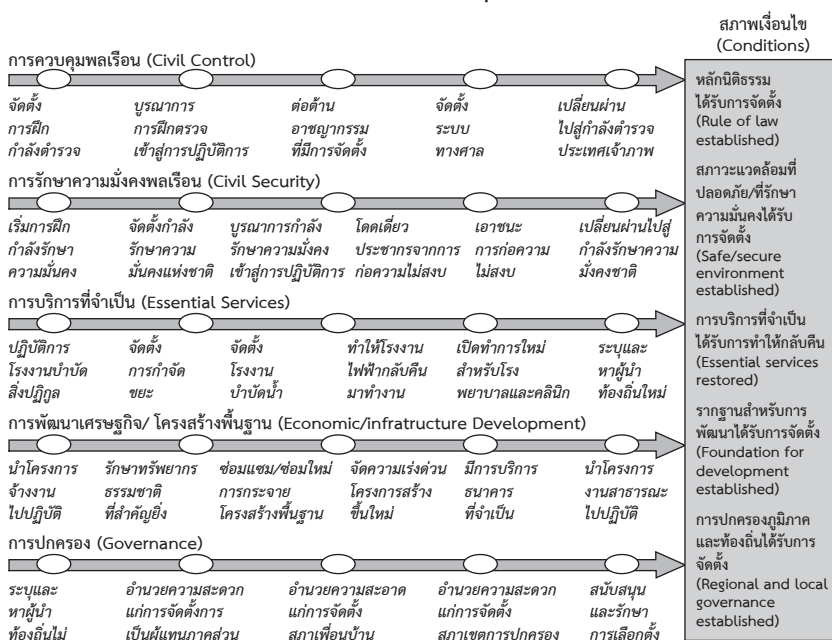
(๒) เส้นความพยายาม (Line of Effort)

(ก) เส้นความพยายามจะเป็นการเชื่อมโยงกิจ และการกิจ โดยใช้เหตุผลตามจุดมุ่งหมายและผลกระทบ ให้มุ่งเน้นในการสร้างเงื่อนไขที่ต้องการตามยุทธศาสตร์และยุทธการ เส้นความพยายามมีความจำเป็นในการออกแบบการยุทธ์เมื่อการปฏิบัติการเกี่ยวข้องกับหน่วยงานส่วนอื่นในการปฏิบัติการ เช่น การต่อต้านการก่อการร้ายหรือการรักษาความมั่นคงภายในพื้นที่ เมื่อมีการปฏิบัติการที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานที่ไม่ใช่ทหาร เส้นความพยายามจะเป็นหนทางที่จะใช้เชื่อมโยงกิจ, ผลกระทบ, เงื่อนไขต่างๆ และภาวะสิ้นสุดที่ต้องการ

(ข) เส้นความพยายามปกติแล้วจะเป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะทำให้ผู้บัญชาการรบสามารถมองเห็นภาพในการใช้กำลังหรือขีดความสามารถทางทหารในการช่วยสนับสนุนเครื่องมือทางด้านกำลังอำนาจแห่งชาติด้านอื่นๆ มันจะมีคุณค่ามากถ้าจะเป็นการใช้เครื่องมือโดยมีความพยายามร่วมกันกับเครื่องมืออื่นๆ โดยเฉพาะที่เป็นองค์กรหรือหน่วยงานภาคอื่นๆ

(ค) ผู้บัญชาการรบนั้นทุกระดับการบังคับบัญชาอาจจะใช้เส้นความพยายามในการกำหนดภารกิจหรือกิจ รวมทั้งใช้ในการจัดสรรกำลัง เชื่อมโยง หรือลำดับขั้นตอนการปฏิบัติการ ร่วมกับเส้นความพยายามเส้นอื่นๆ เพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ที่วางไว้

ตัวอย่าง เส้นความพยายาม (Sample Lines of Effort)

รูปที่ ๓-๑๔ ตัวอย่างเส้นความพยายาม

(ง) ผู้บังคับบัญชาและฝ่ายเสนาธิการควรพิจารณาเส้นที่ตัดกันของความพยายามที่เกี่ยวข้องกับมากกว่าหนึ่งเครื่องมือแห่งชาติอำนาจเพื่อสร้างระบบที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นสำหรับการประสานงานระหว่างหน่วย ระหว่างการดำเนินการเส้นของความพยายามที่ออกแบบมา

ในบริเวณที่มีพันธกิจ เช่น การทูตหรือเศรษฐกิจ สร้างความสัมพันธ์ที่ไม่ได้ตั้งใจ การประสานงานระหว่างการดำเนินการ, เพราะพวกเขามีความมุ่งมั่นต่อความพยายามของแผนกหรือหน่วยงานเดียว ความพยายามข้ามสายงาน (มุ่งเน้นผลลัพธ์) เช่น สร้างบริการที่จำเป็น หรือการดำเนินการรักษาความปลอดภัยพลเรือนมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น การประสานงานแบบไดนามิกและเปิดระหว่างการดำเนินการเนื่องจากต้องมีการประสานความพยายามของหน่วยงาน และหน่วยงานต่างๆ ประเภทของการก่อสร้างนี้นำมาแบกความสามารถ และความเชี่ยวชาญของหลายองค์ประกอบของ USG, ซึ่งทำให้มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อการบรรลุวัตถุประสงค์หรือผลลัพธ์ที่ซับซ้อนมากขึ้น

(๓) การผสมระหว่างเส้นแนวการยุทธ์ (Lines of Operations) และเส้นความพยายาม (Line of Effort) ผู้บังคับบัญชาอาจใช้ LOOs และเส้นความพยายามเพื่อเชื่อมต่อวัตถุประสงค์ไปยังศูนย์กลาง, วัตถุประสงค์รวมกัน เส้นของความพยายามยังสามารถเชื่อมโยงวัตถุประสงค์, จุดแตกหัก และ COG การรวม LOOs และแนวความพยายามช่วยให้ผู้บังคับบัญชาสามารถรวมกิจกรรมที่ไม่ใช่อาวุธได้ ในการออกแบบการดำเนินงานของพวกเขา การรวมกันนี้จะช่วยให้ผู้บัญชาการรวมงานที่มีเสถียรภาพเข้ากับแนวทางการปฏิบัติงานของพวกเขาที่จำเป็นในการเข้าถึงสถานะสิ้นสุดช่วยให้ผู้บัญชาการพิจารณาตัวตนที่มีตัวตนน้อยลงด้านสิ่งแวดล้อมการดำเนินงานที่เครื่องมืออื่นๆ ของอำนาจแห่งชาติ หรือกิจกรรมทางทหารที่ไม่เป็นทางการอาจมีอิทธิพล ผู้บัญชาการสามารถเห็นภาพพร้อมกันได้ และกิจกรรมเสถียรภาพหลังความขัดแย้ง การเชื่อมต่อเหล่านี้เกี่ยวข้องกับงานผลกระทบและวัตถุประสงค์ที่ระบุไว้ในแผนปฏิบัติการหรือแผนการทัพ

(๔) กลไกการจ่ายแพ้ และเสถียรภาพช่วยเสริมการวิเคราะห์ COG แม้ว่าการวิเคราะห์ COG ช่วยให้เราเข้าใจปัญหา กลไกการจ่ายแพ้ และความมั่นคงหมายถึงการแก้ปัญหา พวกเขาให้เครื่องมือที่มีประโยชน์ สำหรับการอธิบายผลกระทบหลัก ผู้บัญชาการต้องการที่จะสร้างตาม LOO หรือเส้นของความพยายาม

(ก) กลไกการจ่ายแพ้ กลไกการจ่ายแพ้ส่วนใหญ่ใช้ในการรบกับกองกำลังศัตรูที่ใช้งานอยู่ การสู้รบมีจุดมุ่งหมายเพื่อเอาชนะศัตรู ดิตอาวุธหรือไม่ปกติ หรือทั้งคู่, ผ่านการจัดระเบียบของกองกำลังเพื่อทำลาย หรือจับภาพโดยใช้วิธีการทั้งหมด มีสองกลไกการจ่ายแพ้ขั้นพื้นฐาน เพื่อบรรลุนี้ : การบั่นทอนกำลัง และการแบ่งแยกและทำลายเป้าหมายของการแบ่งแยกและทำลาย คือการเอาชนะความสามารถของศัตรู การต่อสู้เป็นองค์การที่เหนียวแน่น และประสานงาน ทางเลือก คือการทำลายความสามารถของวัสดุของเขาผ่านการบั่นทอนกำลัง, ซึ่งโดยทั่วไปมีราคาแพง และใช้เวลานาน แม้ว่ายอมรับว่าการต่อสู้ที่ประสบความสำเร็จทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับกลไกทั้งสอง, หลักคำสอนร่วมกันช่วยสนับสนุนการแบ่งแยกและทำลายเพราะมันมีแนวโน้มที่จะมีประสิทธิภาพมากขึ้น และวิธีที่มีประสิทธิภาพในการก่อให้เกิดความพ่ายแพ้ของศัตรู, และความจำเป็นที่เพิ่มขึ้นสำหรับการยับยั้งชั่งใจ มักใช้วิธีหลีกเลี่ยงการใช้ความรุนแรง กลไกการจ่ายแพ้อาจรวมถึง :

๑. ทำลาย : เพื่อระบุวิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อขจัดความสามารถของศัตรู มันอาจจะบรรลุโดยการใช้พลังต่อสู้ต่อเนื่องเมื่อเวลาผ่านไปหรือเมื่อมีการโจมตีแบบเด็ดขาด

๒. ตำแหน่งที่ไม่เหมาะสม : เพื่อบังคับให้ศัตรูแสดงพลัง โดยทำปฏิริยากับการกระทำเฉพาะ มันต้องใช้ผู้บัญชาการศัตรูเพื่อยอมรับการวางตัวเป็นกลางส่วนหนึ่งของกำลังของพวกเขา หรือเสี่ยงต่อการถูกทำลายในขณะที่เปลี่ยนตำแหน่ง

๓. ระวังระส่าย : เพื่อเอาใจเอาเปรียบผลกระทบของความคลาดเคลื่อนและการทำลายล้างเพื่อทำลายความเชื่อมโยงของข้าศึก มันมักจะตามการทำลายและความคลาดเคลื่อน, ควบคู่กับการสูญเสียขีดความสามารถ ผู้บัญชาการศัตรูใช้เพื่อพัฒนาและรักษาความเข้าใจในสถานการณ์

๔. โดดเดี่ยว : เพื่อจำกัดความสามารถของข้าศึกในการดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพโดย marginalizing ความสามารถที่สำคัญหรือจำกัดความสามารถของศัตรูในการมีอิทธิพลต่อเหตุการณ์ต่างๆ มันทำให้ศัตรูทรุดโทรมอย่างต่อเนื่อง ผ่านผล massed ของกลไกการพ่ายแพ้อื่นๆ

(ข) กลไกเสถียรภาพ กลไกเสถียรภาพเป็นวิธีการหลักที่กองกำลังที่เป็นมิตรส่งผลกระทบต่อพลเรือนเพื่อบรรลุนโยบายที่สนับสนุนการสร้างสันติภาพอันยั่งยืนและมั่นคง การรวมกันของกลไกเสถียรภาพผลิตผลเสริมและเสริมแรง ที่ช่วยในการกำหนดมิติของมนุษย์ ของสภาพแวดล้อม การดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมากกว่ากลไกเดียวที่ใช้ในการแยก กลไกเสถียรภาพอาจรวมถึงการบังคับ, ควบคุม, อิทธิพล และการสนับสนุน การประยุกต์ใช้กลไกเสถียรภาพเหล่านี้เหมาะสมเป็นกุญแจสำคัญในสภาพแวดล้อมสงครามไม่สมมาตร

ที่ประสบความสำเร็จจะขึ้นอยู่กับ การเปิดใช้งานพันธมิตรท้องถิ่น เพื่อรักษา หรือสร้างความชอบธรรม และอิทธิพลต่อประชากรที่เกี่ยวข้อง

๑. บังคับ : เพื่อรักษาความปลอดภัยหรือการใช้งานจริงของกองกำลังใช้เพื่อการสังหาร หรือไม่ใช่ เพื่อสร้างการควบคุม และการครอบงำ, ผลกระทบการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม, หรือบังคับให้ยุติการสู้รบ, ข้อตกลงสันติภาพ หรือข้อตกลงอื่นๆ ความชอบธรรมและการปฏิบัติตามกฎระเบียบมีความสัมพันธ์กันแม้ว่าความชอบธรรมมีความสำคัญต่อการปฏิบัติตามกฎหมายของประเทศเจ้าพนักงาน วิธีการที่ประชาชนในท้องถิ่นเห็นความสามารถของกองทัพในการใช้กำลังเพื่อบรรลุภารกิจ การเลือกใช้กำลังที่เหมาะสม และแตกต่างกันมักเป็นรูปแบบ องค์ประกอบสำคัญในการดำเนินงานด้านความมั่นคง มันใกล้ชิดกับความชอบธรรม ขึ้นอยู่กับสถานการณ์, การคุกคามหรือการใช้กำลังสามารถเสริมสร้างหรือเสริมความพยายามเพื่อรักษาเสถียรภาพของสถานการณ์รับความยินยอม และปฏิบัติตามข้อกำหนด มีเอกสาร และข้อตกลงการใช้กำลังอย่างไม่ถูกต้องหรือแม้กระทั่งการรับรู้ว่าการใช้กำลังในทางที่ผิดอาจส่งผลเสียต่อความชอบธรรมของภารกิจหรือเครื่องมือทางทหารของชาติ

๒. ควบคุม : เพื่อสร้างความสงบเรียบร้อย และความปลอดภัยของประชาชน การรักษาความปลอดภัยชายแดน, เส้นทางเว็บไซต์ที่ละเอียดอ่อน, ศูนย์ประชากร, และบุคคลและการครอบครองภูมิประเทศที่สำคัญ และสิ่งอำนวยความสะดวกเป็นกลไกความมั่นคง, การควบคุมอย่างใกล้ชิดเกี่ยวข้องกับงานเสถียรภาพหลัก, สร้างการควบคุมทางกฎหมาย อย่างไรก็ตาม การควบคุมยังเป็นพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพ, การรักษาความปลอดภัยที่ยั่งยืนเมื่อรวมกับกลไกความมั่นคงบังคับ, มันมีอยู่ในกิจกรรม

ที่ประกอบด้วยการลดอาวุธ, อาวุธ, และบูรณาการอีกครั้ง, รวมทั้งโปรแกรมการปฏิรูปด้านความมั่นคงที่กว้างขึ้น หากปราศจากการควบคุมที่มีประสิทธิภาพ ความพยายามในการกำหนดคำสั่งพลเรือนรวมถึงความพยายามในการสร้างความมั่นคงทางกฎหมายและการควบคุมพื้นที่และประชากรจะไม่ประสบผลสำเร็จ การสร้างการควบคุมต้องใช้เวลาความอดทน, และประสานงาน, ความร่วมมือในพื้นที่ปฏิบัติการ

๓. อิทธิพล : เพื่อแก้ไขความคิดเห็นและทัศนคติของประชากรประเทศเจ้าภาพผ่าน IO, การแสดงตน และการปฏิบัติจะใช้ความสามารถ nonlethal เพื่อเสริม และเสริมสร้างความน่าสนใจ และควบคุมผลกระทบของกลไกเสถียรภาพ อิทธิพลมีเป้าหมายเพื่อสร้างพฤติกรรมเปลี่ยนผ่านการไม่สังหาร หมายถึง เป็นผลมาจากการรับรู้ของประชาชนมากกว่าวัดความสำเร็จในการดำเนินงาน มันสะท้อนถึงความสามารถของกองกำลัง การดำเนินงานให้ประสบความสำเร็จในหมู่ประชาชนของประเทศเจ้าบ้าน และมีปฏิสัมพันธ์กับพวกเขาอย่างสม่ำเสมอ และในทางบวกในขณะที่บรรลุนิติภาวะที่ความสอดคล้องของการกระทำ, คำพูด และการกระทำเป็นสิ่งสำคัญ อิทธิพลต้องใช้ความชอบธรรมกองกำลังทหารได้รับความไว้วางใจ และความเชื่อมั่นของคนผ่านความสามารถที่สร้างสรรค์โดยธรรมชาติที่จะต่อสู้กับอำนาจ, ไม่ผ่านวิธีร้ายแรงหรือบีบบังคับมีอิทธิพลทางบวกเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งเพื่อให้บรรลุนิติภาวะที่ยั่งยืน และการปฏิบัติตามกฎระเบียบช่วยให้ประสบความสำเร็จในทุกขั้นตอน และก่อให้เกิดการสนับสนุนในหมู่ประชาชนเมื่อบรรลุ, อิทธิพลที่ดีที่สุดคือการรักษาโดยแสดงความเคารพอย่างสม่ำเสมอ, และการดำเนินงานภายใน, บรรทัดฐานทางวัฒนธรรม และสังคมของชาวท้องถิ่น

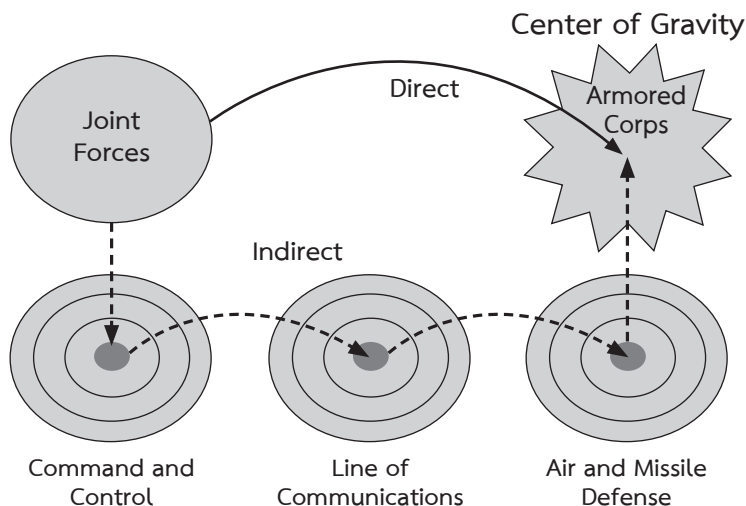
๔. สนับสนุน : เพื่อสร้าง, เสริมสร้างหรือกำหนดเงื่อนไขที่จำเป็นสำหรับตราสารแห่งชาติอื่นๆ เพื่อให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสานงาน และให้ความร่วมมืออย่างใกล้ชิดกับหน่วยงานพลเรือนของประเทศเจ้าภาพ และให้ความช่วยเหลือองค์กร ช่วยเหลือตามที่จำเป็นเพื่อรักษาความปลอดภัย การเข้าถึงด้านมนุษยธรรมกับกลุ่มประชากรที่อ่อนแอ การสนับสนุนมีความสำคัญ เป็นแนวทางที่ครอบคลุมในการดำเนินงานด้านเสถียรภาพ เครื่องมือทหารของอำนาจแห่งชาติความสามารถในการเดินทางที่ไม่ซ้ำกันเพื่อความมั่นคง ความสามารถเหล่านี้ช่วยให้กำลังเพื่อตอบสนองความต้องการของประเทศเจ้าภาพได้อย่างรวดเร็ว และประชาชนในท้องถิ่นในสถานการณ์ที่รุนแรง, การสนับสนุนอาจต้องใช้ทรัพยากรจำนวนมาก เป็นระยะเวลายืดเยื้อ อย่างไรก็ตามลดภาระในการสนับสนุนกองกำลังทหารต้องการให้หน่วยงาน และองค์กรพลเรือนเพื่อตอบสนองบทบาทของตน นี่คือการสำเร็จโดยทั่วไปโดยการรวมผลกระทบของกลไกเสถียรภาพบังคับ, ควบคุม และอิทธิพลเพื่อสร้างความมั่นคง และการควบคุมฟื้นฟูบริการพลเรือนที่จำเป็นต่อประชาชนในท้องถิ่นและช่วยรักษาความปลอดภัย การเข้าถึงด้านมนุษยธรรมที่จำเป็นสำหรับองค์กรที่ให้ความช่วยเหลือทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข. การเข้าถึงโดยตรงกับทางอ้อม (Direct versus Indirect Approach) การเข้าถึงโดยตรงกับทางอ้อมเป็นวิธีการที่ผู้บัญชาการรบใช้ในการเข้าสู่จุดศูนย์กลางของข้าศึก การเข้าถึงโดยตรง คือการโจมตีต่อจุดศูนย์กลางของข้าศึกโดยตรงโดยใช้กำลังทางทหารเข้ากระทำ อย่างไรก็ตามจุดศูนย์กลางโดยปกติแล้วจะได้รับการปกป้องเป็นอย่างดี และยากที่จะโจมตีหรือกระทำโดยตรง ดังนั้น ผู้บัญชาการรบมักจะเลือกหนทางอ้อม การเข้าถึง

จุดศูนย์ดลทางอ้อมโดยการปรับการใช้กำลังเข้าโจมตีหรือทำลายตามจุดแตกหักเพื่อนำไปถึงจุดศูนย์ดลในขณะที่หลีกเลี่ยงจุดแข็งของฝ่ายข้าศึก

(๑) การโจมตีโดยตรงกับจุดศูนย์ดลของข้าศึกเพื่อให้เกิดผลโดยการทำลายจุดศูนย์ดลทำให้ยังผลให้เกิดชัยชนะในที่สุด แต่การโจมตีจุดศูนย์ดลโดยตรง หมายความว่า จะต้องโจมตีที่จุดแข็งของฝ่ายข้าศึกโดยตรง ผู้บัญชาการรบต้องพิจารณาถึงความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นของกองกำลังฝ่ายเดียวกัน ในกรณีการเข้าถึงหรือโจมตีโดยตรงที่ไม่สามารถยอมรับความเสี่ยงนั้นได้ ผู้บัญชาการรบจะต้องหาการเข้าถึงโดยอ้อมจนกระทั่งเข้าเงื่อนไขที่จะสามารถเข้าถึงแบบโดยตรงได้ ในลักษณะนี้ฝ่ายเราจะสามารถเข้าถึงจุดอ่อนของข้าศึกได้ง่ายกว่าเข้าถึงจุดศูนย์ดล

Direct and Indirect Approach

รูปที่ ๓-๑๕ การเข้าถึงทางตรง และทางอ้อม

(๒) การเข้าถึงโดยอ้อมสามารถใช้ลดระยะเวลาการปฏิบัติการลดภาระของระบบบัญชาการ และควบคุม และอาจจะทำลายระบบการทำงานต่างๆ ที่เป็นส่วนสำคัญ ส่วนในกรณีที่เป็นการบินนอกแบบ การใช้การเข้าถึงโดยอ้อมจะช่วยให้การโจมตีเกิดความชอบธรรมเพราะเกิดความรุนแรงน้อยกว่า

(๓) ในระดับปฏิบัติการ วิธีทางอ้อมที่พบมากที่สุดของการเอาชนะ COGs ของฝ่ายตรงข้ามคือ การดำเนินการชุดของการโจมตีกับด้านที่เลือกกำลังต่อสู้ของฝ่ายตรงข้าม ตัวอย่างเช่น, JFC อาจสั่งการต่อสู้เพื่อบังคับให้ปฏิบัติ เพื่อแบ่งกองกำลังในยุทธบริเวณ, ทำลายทรัพยากรหรือองค์ประกอบของฝ่ายตรงข้ามของฐานปฏิบัติการของฝ่ายตรงข้าม หรือป้องกันหรือขัดขวางการใช้กองกำลังหลักหรือกำลังเสริมของฝ่ายตรงข้ามเข้าสู่ OA วิธีทางอ้อมในการโจมตี COGs ของฝ่ายตรงข้าม (ผ่านช่องโหว่ที่สำคัญ) อาจนำไปสู่การลดการเข้าถึงการปฏิบัติงานของฝ่ายตรงข้าม, การแยกแรงแอกจากคำสั่ง และการควบคุม (C2) และการทำลายหรือยับยั้งฟังก์ชันการป้องกันที่สำคัญ เช่น การป้องกันทางอากาศ นอกจากนี้ในสภาพแวดล้อมสงครามที่ไม่สม่ำเสมอ,วิธีทางอ้อมถาวรจะช่วยให้พาร์เทนอร์ท้องถิ่นในประเทศที่ถูกต้องและมีความสามารถเพื่อแก้ไขสาเหตุของความขัดแย้ง และเพื่อให้การรักษาความปลอดภัย, ธรรมาภิบาล และการพัฒนาเศรษฐกิจ

ด. การคาดการณ์ (Anticipation)

(๑) การคาดการณ์เป็นกุญแจสำคัญที่ใช้ในการวางแผนที่มีประสิทธิภาพ ผู้บัญชาการรบต้องพิจารณาว่าอะไรจะเกิดขึ้น และค้นหาสิ่งหรือสัญญาณที่จะนำไปสู่เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติการ

ผู้บัญชาการรวบรวมควรเตรียมพร้อมทั้งสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด และโอกาสที่อาจจะเกิดขึ้น ควรจะรวบรวมข่าวสารอย่างต่อเนื่องโดยการสังเกตด้วยหน่วยของตนเองและสื่อสารกับหน่วยเหนือ, หน่วยรอง, พันธมิตร และองค์กรอื่นๆ ในพื้นที่ทางยุทธการ (OA) ผู้บัญชาการรวบรวมอาจหลีกเลี่ยงการที่ข้าศึกปฏิบัติการโดยที่ไม่ได้คาดการณ์ไว้ โดยการรับข่าวสาร และดำรงการริเริ่มของการปฏิบัติไว้ในทุกระดับของการบัญชาการ และตลอดพื้นที่ทางยุทธการ ด้วยเหตุนี้จึงบังคับให้ฝ่ายตรงข้ามจะทำการตอบโต้มากกว่าที่จะริเริ่ม และโดยการจำลองยุทธต่อเนื่องเพื่อระบุถึงการตอบโต้ของฝ่ายตรงข้ามที่น่าจะเป็นไปได้ต่อการปฏิบัติของกำลังรวบรวม ผู้บัญชาการรวบรวมยังควรทำให้ผลกระทบของการยุทธสัมฤทธิ์ผล และเป็นผลลัพธ์ที่ต้องการต่อฝ่ายข้าศึก, องค์กรต่างๆ และพลเรือน

(๒) การทำความเข้าใจร่วมกันในสภาพแวดล้อมทางยุทธการช่วยให้ผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการของตนสามารถการคาดการณ์ถึงโอกาสและอุปสรรค ดังนั้น ความรู้ถึงขีดความสามารถของฝ่ายเรา, ขีดความสามารถของฝ่ายตรงข้าม, ความตั้งใจ, แนวทางปฏิบัติที่น่าจะเกิดขึ้นที่ตั้ง, กิจกรรม, สถานภาพของพลเรือน ทำให้ผู้บัญชาการรบ สามารถทุ่มเทความพยายามเพื่อการบรรลุวัตถุประสงค์ทางทหารที่ดีที่สุด และตรงที่สุด

(๓) การคาดการณ์จะใช้ไม่ได้ถ้าไม่มีเกณฑ์เสี่ยง ผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการที่มีแนวโน้มในการคาดการณ์ของพวกเขาคาดว่าจะเผชิญกับอะไร มีอ่อนไหวมากต่อการลวงโดยข้าศึก เพราะฉะนั้นผู้บัญชาการรบ และฝ่ายเสนาธิการควรจะพิจารณาข่าวสารที่มีอยู่ทั้งหมดอย่างระมัดระวัง ซึ่งการตัดสินใจขึ้นอยู่กับความเป็นไปได้ แหล่งข่าวสารหลายๆ แหล่ง หรือมากเกินไป เพื่อลดเกณฑ์เสี่ยงในกระบวนการหาข้อตกลงใจ

ต. ระยะปฏิบัติการ (Operational Reach)

(๑) ระยะปฏิบัติการ คือระยะทาง และห้วงเวลาโดยตลอด ที่ใช้ขีดความสามารถทางทหารยังให้เป็นผลสำเร็จ ระยะเป็นการเชื่อมโดยพื้นฐานไปยังจุดผกผัน ถึงแม้ว่าระยะปฏิบัติการอาจถูกบังคับ (Constrained) หรือจำกัดโดยภูมิประเทศภายใน และรอบๆ พื้นที่ แต่มันอาจจะขยายระยะปฏิบัติการได้โดยขีดความสามารถ และทรัพยากรทางทหาร การเพิ่มระยะและประสิทธิภาพของระบบอาวุธ การสนับสนุนจากประเทศอื่น และประสิทธิภาพของโครงสร้างในการส่งกำลังผ่าน

(๒) แนวความคิดของระยะปฏิบัติการเป็นการเชื่อมโยงกับแนวความคิดของเส้นดำเนินการยุทธ์ ภูมิประเทศ ฝ่ายตรงข้าม มีอิทธิพลต่อระยะปฏิบัติการทั้งสิ้น ที่ตั้งกำลังรบกองหนุนฐานทัพ ชุตยุทธภัณฑ์ และการส่งกำลังบำรุงจะเป็นตัวช่วยในการขยายระยะปฏิบัติการ ระยะปฏิบัติการยังมีความสัมพันธ์โดยตรงต่อ ระยะของอาวุธ, การขนส่งและประสิทธิภาพของเส้นทางคมนาคม (LOC) และการส่งกำลังผ่านทรัพยากรบางอย่างเช่น อากาศยานดาวเทียม และไซเบอร์สเปซจะดำรงขีดความสามารถที่จะตอบสนองซึ่งขยายระยะปฏิบัติได้ทั่วโลกแต่กระนั้น สำหรับการทัพหรือการยุทธ์หลักใดๆ ที่กำหนดมีระยะปฏิบัติการที่มีเขตจำกัดอะไรที่นอกจากกองกำลังร่วมสามารถดำเนินการได้ต้องปฏิบัติอย่างรอบคอบหรือต้องรักษาประสิทธิภาพไว้

ค. จุดผกผัน (Culmination)

(๑) จุดผกผัน (Culmination) คือ จุดของเวลา และ/หรือสถานที่ ที่ซึ่งกำลังรบไม่มีขีดความสามารถที่จะดำเนินรูปแบบของการยุทธ์ได้ต่อไปในเชิงรุก จุดผกผันคือ จุดซึ่งอำนาจการรบของฝ่ายโจมตีไม่สามารถ

ดำรงความต่อเนื่องในการโจมตีการรบต้องทำการร่นถอย เพื่อทำการป้องกัน หรือทำการหยุดการยุทธ์ชั่วคราว (Operational Pause) ณ จุดนี้ฝ่ายเข้าโจมตี มีเกณฑ์เสี่ยงอย่างยิ่งต่อการถูกตีโต้ตอบและพ่ายแพ้ และการดำเนินการ โจมตีอย่างต่อเนื่องอาจจะมีอันตรายดังนั้นความสำเร็จจะเกิดจากการโจมตี ในทุกระดับของสงคราม และบรรลุวัตถุประสงค์ก่อนถึงจุดผกผันในเชิงรับ ฝ่ายป้องกันถึงจุดผกผันเมื่อกำลังที่ป้องกันไม่มีขีดความสามารถที่จะ ดำเนินการโจมตีกลับหรือป้องกันที่มั่น ความสำเร็จในการตั้งรับ คือการดึง ฝ่ายโจมตีไปสู่จุดผกผันในการรุก แล้วปฏิบัติการเชิงรุกกลับเพื่อให้ไปสู่ จุดผกผันในการตั้งรับของฝ่ายตรงข้าม ระหว่างการปฏิบัติการเพื่อให้เกิด ความมั่นคง จุดผกผันอาจเกิดจากการสนับสนุนของประชาชนในชาติ ความนิยมจากประชาชน ความชอบธรรมหรือข้อจำกัดต่างๆ หรือการ สูญเสียชีวิตที่มากเกินไป

(๒) ผู้บัญชาการรบร่วมต้องทำให้มั่นใจว่ากำลังและทรัพยากร จะมาถึงถูกเวลาและสถานที่ เพื่อใช้ในการสนับสนุนการทัพ และทรัพยากร นั้นมีเพียงพอ จุดสำคัญคือ การดำรงสภาพการรบเป็นสิ่งสำคัญของ การทัพ การสนธิและการประสานสอดคล้องของการส่งกำลังบำรุงกับการ ปฏิบัติการรบที่ดีจะสามารถป้องกันก่อนถึงจุดผกผัน และช่วยผู้บัญชาการ ควบคุมจังหวะในการยุทธ์ของตน ในระดับทั้งยุทธวิธีและยุทธการ ผู้วางแผน การส่งกำลังบำรุงในยุทธบริเวณ จะต้องคาดการณ์การใช้ทรัพยากรที่เกี่ยวข้อง กับการปฏิบัติการยุทธ์ตลอดระยะและเวลาของการปฏิบัติการซึ่งอาจ ถูกขยายออกไปต้องรับผิดชอบด้วยการทำให้ทรัพยากรทางทหารมีเพียงพอ ณ เวลาและสถานที่ที่ถูกต้อง เพื่อให้ผู้บัญชาการรบสามารถบรรลุ วัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์และยุทธการทางทหารของตนก่อนที่จะถึง

จุดผกผัน ถ้าผู้บัญชาการรบไม่สามารถทำให้ทรัพยากรมีเพียงพอ ผู้บัญชาการรบ ควรจะต้องทบทวนแนวความคิดในการปฏิบัติ (CONOPS) ของตนใหม่

ท. การจัดลำดับการปฏิบัติการ (Arranging Operations)

(๑) ผู้บัญชาการรบต้องพิจารณาการจัดลำดับการปฏิบัติการของกองกำลังรบร่วม และส่วนต่างๆ ในการยุทธ์ให้ดีที่สุดเพื่อบรรลุผลสำเร็จในกิจที่ได้รับมอบ และภารกิจของกองกำลังรบร่วม การจัดลำดับการปฏิบัติการนี้มักจะเป็นการรวมเข้าด้วยกันของการปฏิบัติการพร้อมกัน และตามลำดับขั้น เพื่อให้ได้รับเงื่อนไขของสภาวะสุดท้าย ด้วยการสิ้นเปลืองกำลังพล และทรัพยากรอื่นๆ น้อยที่สุด ผู้บัญชาการรบต้องพิจารณาปัจจัยต่างๆ เมื่อจัดลำดับการปฏิบัติการ รวมถึงภูมิประเทศของพื้นที่, การลำเลียงทางยุทธศาสตร์, โครงสร้างการบังคับบัญชา, การป้องกันกำลังรบ, ชีตความสามารถต่างๆ เพื่อที่จะมอบหมายหน้าที่ให้และการดำรงสภาพการรบ ชีตความสามารถในการระดมสรรพกำลังของฝ่ายตรงข้าม และความคิดเห็นของประชาชน การคิดเกี่ยวกับการจัดลำดับการปฏิบัติการอย่างละเอียดถี่ถ้วนจะช่วยในการพิจารณาจังหวะของการปฏิบัติการตามเวลา, พื้นที่ และจุดมุ่งหมาย นักวางแผนควรพิจารณาถึงปัจจัยอื่นๆ ด้วย เช่น ความลึก, ความพร้อมเพรียงกัน, เวลา และจังหวะเมื่อการจัดลำดับการปฏิบัติการ

(ก) ความพร้อมเพรียง (Simultaneity) คือการประยุกต์ใช้กำลังทางทหารและไม่ใช้ทหารโดยพร้อมเพรียงกันเพื่อที่จะต่อสู้กับขีดความสามารถของข้าศึก และแหล่งกำลังอำนาจของข้าศึก ความพร้อมเพรียงในกองกำลังรบร่วมจะก่อให้เกิดแรงที่กระทำโดยตรงกับข้าศึก ทำให้ข้าศึกไม่สามารถดำรงขีดความสามารถได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าองค์ประกอบ

ทั้งหมดที่มีอยู่จะต้องถูกนำมาใช้งาน แต่ต้องมีแนวคิดที่เหมาะสมในการปฏิบัติการและการโจมตีตลอดทั้งพื้นที่ (ใช้กำลังทั้งทางกายภาพ และทั้งทางข้อมูลข่าวสาร รวมทั้ง Cyberspace เพื่อทำให้เกิดความสูญเสียทั้งทางด้านขวัญกำลังใจและทางกายภาพ)

(ข) ความพร้อมเพรียงยังคงหมายถึงการดำเนินการอย่างพร้อมเพรียงกันในทุกระดับทั้งยุทธศาสตร์ ยุทธการ ยุทธวิธี ในระดับยุทธวิธี ผู้บังคับบัญชาในระดับนี้จะต้องนำกำลังเข้าต่อสู้ในสนามรบ จึงมีความจำเป็นที่จะต้องเข้าใจในแผนการรบ ผู้บัญชาการรบจะต้องสร้างเงื่อนไขสำหรับระดับยุทธวิธีเพื่อให้บรรลุความสำเร็จทางวัตถุประสงค์ในระดับที่เหนือกว่า และเชื่อมโยงไปยังภาวะสุดท้ายที่ต้องการ

(ค) การวิวัฒนาการของการสงครามและเทคโนโลยีที่ก้าวหน้ามากขึ้นจะทำให้เกิดการขยายของความลึกในการปฏิบัติการ กองกำลังรวบรวมควรที่จะต้องปฏิบัติการได้ทั้งความกว้างและความลึกอย่างเต็มรูปแบบในพื้นที่ แนวความคิดในการปฏิบัติการในทางลึก คือพยายามที่จะชนะข้าศึกโดยการสร้างความพยายามที่พร้อมเพรียงกันกระทำต่อผู้บัญชาการรบและทรัพยากรของข้าศึกเพื่อให้ข้าศึกพ่ายแพ้เร็วขึ้น ความลึก (Depth) จะถูกนำไปใช้ทั้งทางด้านเวลาและทางด้านภูมิประเทศ ด้านการยุทธการจะขยายความลึกเพื่อสร้างเงื่อนไขในอนาคตที่ทำให้เกิดการรบกวนในการตัดสินใจ ตกลงใจในการโจมตีทางยุทธศาสตร์ การขัดขวางการรบ และการปฏิบัติการข้อมูลข่าวสาร คือตัวอย่างในการใช้ความลึกของการปฏิบัติการร่วม การยุทธการในด้านเชิงรุกจะนำไปสู่การป้องกันกองกำลังฝ่ายเราโดยการทำลายขีดความสามารถทางสงครามของข้าศึกก่อนที่ข้าศึกจะได้ใช้ขีดความสามารถนั้นๆ

(ง) กองกำลังรวบรวมควรจะต้องพิจารณาถึงจังหวะหรือจุดของช่วงเวลาซึ่งเป็นจุดที่เหมาะสมที่สุดในการใช้ขีดความสามารถอย่างเต็มที่หรือป้องกันการรุกของฝ่ายข้าศึก โดยช่วงเวลาที่เหมาะสมผู้บัญชาการรบสามารถปฏิบัติการที่เอาชนะได้, ไม่สามารถคาดการณ์ได้ และอยู่นอกเหนือจากขีดความสามารถของข้าศึก

(จ) จังหวะการรบ (Tempo) สามารถขึ้นได้ตลอดเวลาโดยใช้ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และการพัฒนาทางด้านหลักนิยมเพื่อที่จะนำไปใช้ทางทหาร ในหลายๆ สถานการณ์ผู้บัญชาการรบอาจเลือกการรักษาจังหวะการรบโดยการใช้ขีดความสามารถของกำลังทั้งสองฝ่าย บางครั้งอาจจะใช้ความเร็วในระหว่างที่ต้องการจะเลือกขึ้นการรบ อาจจะลดความเร็วเพื่อทำให้ข้าศึกสับสนขณะที่ใช้เวลาในการเตรียมการทำลายจุดแตกหัก ในขั้นอื่นๆ อาจจะใช้จังหวะในการรบที่รวดเร็วเพื่อที่จะทำให้ข้าศึกเตรียมการไม่ทันในการป้องกัน แต่ต้องแน่ใจว่ามีการส่งกำลังบำรุงที่เพียงพอต่อเหตุการณ์

(๒) มีหลายเครื่องมือที่นักวางแผนจะสามารถนำมาใช้ในการจัดลำดับการปฏิบัติการ ได้แก่ ขั้น (Phases), แผนย่อย และแผนตามลำดับขั้น (Branches and Sequels), การหยุดการยุทธชั่วคราว (Operational Pause) และการจัดแผนเคลื่อนย้ายกำลัง ทั้งหมดนี้จะช่วยให้นักวางแผนสามารถใช้ในการจัดลำดับการปฏิบัติการ และปฏิบัติการยุทธวิธีอันซับซ้อน

(ก) ขั้น (Phases) การกำหนดขั้นการปฏิบัติการเป็นการกำหนดมุมมองที่มีต่อการปฏิบัติการอันซับซ้อนในการปฏิบัติการร่วมเป็นส่วนๆ

จุดประสงค์หลักที่แท้จริงในการกำหนดขั้นการปฏิบัติคือ การสนธิและประสานสอดคล้องการปฏิบัติการต่างๆ หรือกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้สามารถเพิ่มประสิทธิภาพ ความยืดหยุ่น และความพยายามร่วมกันในการปฏิบัติ เพื่อให้ถึงสภาวะสุดท้ายของการปฏิบัติการ โดยปกติจะใช้ขั้นในการปฏิบัติการจำนวนหลายขั้น เมื่อเจอสถานการณ์บังเอิญ (Contingency) อาจจะต้องใช้แผนย่อยและแผนตามลำดับขั้น (Branches and Sequels) แต่ในการปฏิบัติการจริงอาจจะมีการปฏิบัติการในลักษณะที่พร้อมเพรียงกันหรือเหลื่อมทับกันในขั้นเดียวกัน ในแผนการทัพ แต่ละขั้นการปฏิบัติการจะแสดงให้เห็นการปฏิบัติการหลักๆ หนึ่งการปฏิบัติการ ในหนึ่งการปฏิบัติการหลักจะประกอบด้วยหลายๆ การปฏิบัติการหรือที่เป็นชุดการปฏิบัติการที่เกี่ยวข้อง

(ข) แผนย่อย และแผนตามลำดับขั้น (Branches and Sequels)

๑. แผนย่อย และแผนตามลำดับขั้น (Branches and Sequels) แผนยุทธการหลายๆ แผนอาจมีความจำเป็นที่ต้องการปรับแก้แผนเมื่อเผชิญเหตุต่างๆ ก่อนที่จะเริ่มต้นในการปฏิบัติการ ทำให้ผู้บัญชาการรบร่วมจะต้องสร้างความยืดหยุ่นให้กับแผนโดยการพัฒนาแผนย่อยและแผนตามลำดับขั้น (Branches and Sequels) เพื่อเป็นการรักษาไว้ซึ่งเสรีภาพในการปฏิบัติในกรณีเกิดการเปลี่ยนแปลงที่ไม่เป็นไปตามแผน โดยหลักใช้ตอนที่มีการเปลี่ยนแปลงแผนในการเคลื่อนย้ายกำลังหรือทิศทางการเดินทัพหรืออาจจะเป็นเรื่องของเงื่อนไขที่สามารถยอมรับได้หรือไม่ได้ในการรบ แผนย่อยและแผนตามลำดับขั้น (Branches and Sequels) จะมีความสัมพันธ์โดยตรงกับขั้นการปฏิบัติ (Phases)

๒. แผนย่อย (Branches) จะให้ทางเลือกของการปฏิบัติการ โดยส่วนใหญ่จะสร้างในเบื้องต้นของการวางแผน มันจะช่วยเพิ่มความยืดหยุ่นของแผนโดยจะคาดการณ์กับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากการวางแผนเบื้องต้นแล้วให้ทางเลือกในการปฏิบัติ และสามารถกลับเข้าสู่แผนเดิมได้ เช่น ในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ที่เกิดจากการกระทำของข้าศึก ความพอเพียงของขีดความสามารถของทรัพยากร หรือการเปลี่ยนแปลงของฤดูกาลหรือสภาพอากาศ แผนตามลำดับขั้น (Sequels) เกิดจากการคาดการณ์กับสถานการณ์ที่มีเหตุการณ์ที่แสดงผลออกมาในช่วงเวลาปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นชนะ แพ้ หรือเสมอ สำหรับทุกการปฏิบัติการหรือการปฏิบัติการหลักๆ ที่ไม่สามารถจะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ทางยุทธการหรือยุทธศาสตร์ ควรจะต้องทำแผนตามลำดับขั้น (Sequels) เพื่อให้ได้ผลที่มีความเป็นไปได้ที่จะเกิดขึ้นใหม่

๓. ขณะที่ผู้บัญชาการรบและเสนาธิการได้พิจารณาความเป็นไปได้ที่จะเกิดแผนย่อย และแผนตามลำดับขั้น (Branches and Sequels) ในทันทีที่ทราบจะต้องพิจารณาถึงจุดตกลงใจ (Decision Point) ว่าจะเป็นอย่างใดหรือที่ไหน รวมถึงห้วงเวลานั้นๆ ที่เกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นตัวนำให้ผู้บัญชาการรบ และเสนาธิการในการสร้างตารางสนับสนุนการตัดสินใจ (Decision Support Metrix) (ดังรูปที่ ๓๔) ที่มีความสัมพันธ์ไปยังจุดตกลงใจนั้นๆ โดยจะทำให้ผู้บัญชาการรบสามารถตัดสินใจได้ง่ายขึ้นรวดเร็วขึ้น รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงไปถึงความถูกต้องในการเขียนข่าวสารสำคัญที่ผู้บังคับบัญชาต้องการ (Commander's Critical Information Requirements: CCIR), ความต้องการข่าวกรองตามลำดับความเร่งด่วน (Priority Intelligence Requirements: PIRs) และความต้องการข่าวสารของ

กำลังฝ่ายเรา (Friendly Force Information Requirements: FFIRs) (ดังรูปที่ ๓๕) ในแต่ละแผนย่อย จุดตกลงใจจะต้องมีในเรื่องของการปฏิบัติที่แตกต่างกันออกไปเพื่อรองรับในแต่ละเงื่อนไขที่เกิดขึ้น ซึ่งอาจจะเป็นแค่การปฏิบัติ หรือแผนตามลำดับขั้นต่อไป

(ค) การหยุดการยุทธ์ชั่วคราว (Operational Pause)

๑. การหยุดการยุทธ์ชั่วคราว (Operational Pause)

ผู้บัญชาการรบร่วมจะต้องสนับสนุนการปฏิบัติการยุทธ์เพื่อให้ได้รับ และดำรงความริเริ่ม อย่างไรก็ตาม ในบางเหตุการณ์ที่ไม่สามารถปฏิบัติการได้ เพราะข้อจำกัดทางด้านการส่งกำลังบำรุง หรือการขาดแคลนกำลังรบ ดังนั้น การหยุดการยุทธ์ชั่วคราวอาจเป็นสิ่งที่จำเป็นเมื่อการยุทธ์หลักไม่สามารถดำรงสภาพของมันได้ ดังเช่น การหยุดการยุทธ์สามารถทำให้เกิดความปลอดภัยในการปฏิบัติ หลีกเลี่ยงจุดผกผันที่อาจเกิดขึ้น ขณะที่ผู้บัญชาการรบร่วมยังคงความริเริ่มในทางอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ถ้าการหยุดการยุทธ์ชั่วคราวต้องถูกปฏิบัติอย่างเหมาะสมกับความสัมพันธ์กับจุดผกผันของตนเอง และฝ่ายตรงข้ามต้องไม่มีอำนาจการรบที่จะคุกคามกำลังรบฝ่ายเราได้ หรือความริเริ่มการปฏิบัติการอื่นๆ ในระหว่างการหยุดชั่วคราว

๒. การหยุดชั่วคราวทางยุทธ์ ยังเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์สำหรับการบรรลุการประสานสอดคล้องที่เหมาะสมของการดำรงสภาพการรบและการยุทธ์ โดยปกติการหยุดชั่วคราวทางยุทธ์การถูกวางแผนไว้เพื่อให้สร้างอำนาจการรบขึ้นใหม่ หรือเพิ่มการดำรงสภาพการรบ และกำลังรบสำหรับขั้นถัดไป ถึงแม้ว่าสิ่งนี้จะส่งผลในการขยายช่วงเวลาของการยุทธ์หลักหรือการทัพก็ตาม ยิ่งกว่านั้น การวางแผนอย่างเหมาะสม และการหยุด

ช่วงเวลาที่จัดลำดับไว้ จะทำให้มั่นใจว่าผู้บัญชาการรบร่วมจะมีกำลังรบ และทรัพยากรที่เพียงพอที่จะกระทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์ หรือทางยุทธการได้ อย่างไรก็ตาม นักวางแผนต้องระวังการลดจำนวนที่ไม่เพียงพอในการดำรงสภาพการรบ และขีดความสามารถการรบที่น้อยเกินไป การดำเนินการหยุดชั่วคราวก่อนที่จะมีความจำเป็นในการเริ่มปฏิบัติการจะทำให้เกิดความอ่อนตัวในการกำหนดเวลา และเปิดโอกาสให้สามารถสิ้นสุดปฏิบัติการได้การได้รวดเร็วภายใต้สภาวะการณ์ที่เร่งด่วน โดยปราศจากการทำให้เกิดอันตรายต่อประสิทธิของกำลังรบในอนาคต

๓. ข้อเสียเปรียบหลักของการหยุดชั่วคราวคือ มีเกณฑ์เสี่ยงต่อการสูญเสียการริเริ่มทั้งทางยุทธศาสตร์และทางยุทธการ เพราะฉะนั้น มันจึงเป็นหน้าที่ของผู้บัญชาการรบร่วมที่จะวางแผน โดยการใช้การหยุดชั่วคราวให้น้อยเท่าที่จะเป็นไปได้ ถ้ามีการใช้การวางแผนแบบนี้ อาจจะใช้การสลับการหยุดชั่วคราว และจังหวะระหว่างกองกำลังต่างๆ โดยส่วนหลักของกำลังรบร่วมสามารถรักษาความกดดันต่อฝ่ายตรงข้ามผ่านการปฏิบัติเชิงรุก ในขณะที่ส่วนกำลังอื่นๆ ใช้หยุดชั่วคราว

(ง) แผนที่มีความสมจริงจะมีการใช้แผนย่อย และแผนตามลำดับขั้น (Branches and Sequels), คำสั่ง และตารางที่ใช้ในการเคลื่อนย้ายกำลังจะมีความสำคัญอย่างมากเพื่อให้เกิดลำดับขั้นที่เหมาะสมในการปฏิบัติการ นอกจากนี้ การปฏิบัติการที่ทันต่อเหตุการณ์ต้องมีการปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์เพื่อเป็นการจัดลำดับการปฏิบัติการที่เหมาะสมทั้งห้วงเวลา, พื้นที่ และจุดมุ่งหมาย

น. กำลังและพันธกิจ (Forces and Functions)

(๑) ผู้บัญชาการและนักวางแผนสามารถออกแบบการทัพและการปฏิบัติการทางยุทธการได้ โดยที่ต้องเพ่งเล็งต่อการเอาชนะกำลังฝ่ายตรงข้าม หรือพันธกิจ หรือรวมทั้งสองอย่าง โดยปกติ ผู้บัญชาการรวบรวมจะจัดโครงสร้างการยุทธ์เพื่อโจมตีทั้งกำลังฝ่ายตรงข้าม และพันธกิจ ของฝ่ายตรงข้าม พร้อมกับสร้างความเสียหายให้มากที่สุดระหว่างฝ่ายเราและฝ่ายตรงข้าม ประเภทของการยุทธ์เหล่านี้เหมาะสมอย่างยิ่งเมื่อกำลังฝ่ายเรามีเทคโนโลยี และ/หรือจำนวนที่เหนือกว่าคู่ต่อสู้

(๒) ผู้บัญชาการรวบรวมสามารถเพ่งเล็งต่อการทำลายและรบกวนขีดความสามารถวิกฤติของฝ่ายตรงข้ามให้ได้รับความเสียหาย เช่น ระบบบัญชาการและควบคุม, ระบบส่งกำลังบำรุง ระบบป้องกันภัยทางอากาศ ขีปนาวุธ การโจมตีต่อพันธกิจของฝ่ายตรงข้าม โดยปกติเจตนาที่จะทำลายความสมดุลของฝ่ายตรงข้าม ด้วยวิธีนี้จะเป็นการสร้างจุดอ่อนที่จะสามารถใช้ประโยชน์ได้ ผลกระทบโดยตรงของการทำลายหรือการทำให้พันธกิจที่สำคัญของฝ่ายตรงข้ามเสียหาย จะสามารถสร้างผลกระทบทางอ้อมทำให้เกิดความสับสน ความตระหนกตกใจในผู้นำและกำลังรบของฝ่ายตรงข้าม และอาจช่วยให้เกิดผลโดยตรงต่อขีดความสามารถและความตั้งใจของฝ่ายตรงข้าม เมื่อประเมินว่าจะโจมตีตามพันธกิจควรจะทำให้เป็นแนวความคิดในเข้าสู่การยุทธ์ ผู้บัญชาการรวบรวมควรประเมินค่าตัวแปรหลายๆ ตัวเช่น เวลาต้องการเพื่อให้พันธกิจของฝ่ายตรงข้ามใช้การไม่ได้ เวลาที่ผู้บัญชาการรวบรวมมีอยู่, การปฏิบัติในปัจจุบันของฝ่ายตรงข้าม และการตอบโต้ที่น่าจะเกิดขึ้นต่อการปฏิบัตินั้น

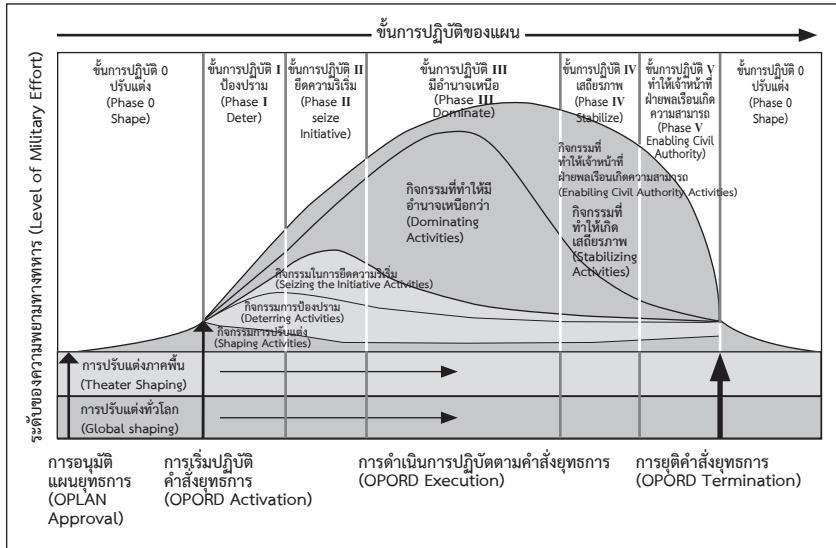
ตอน ค ขั้นตอนการปฏิบัติ

๗. การนำไปใช้

ก. ขั้นตอนการปฏิบัติ (Phases) เป็นขั้นตอนที่แตกต่างในเรื่องของเวลา, พื้นที่และ/หรือวัตถุประสงค์จากกันและกัน, แต่ต้องมีการวางแผนในการสนับสนุนซึ่งกันและกันและควรแสดงถึงความก้าวหน้าของการทัพหรือการดำเนินงาน (ดังแสดงในรูปที่ ๓-๑๖) แต่ละขั้นตอนการปฏิบัติ (Phases) ควรมีชุดเงื่อนไขเริ่มต้น (ที่กำหนดเริ่มต้นของขั้นตอนการปฏิบัติ (Phases) และสิ้นสุดเงื่อนไข (ที่กำหนดจุดสิ้นสุดของขั้น) เงื่อนไขสิ้นสุดของขั้นหนึ่งจะเป็นเงื่อนไขเริ่มต้นสำหรับระยะต่อไป

ข. ขั้นตอนมีการเชื่อมโยงอย่างจำเป็น และได้รับความสำคัญในบริบทที่ใหญ่ขึ้นของการทัพ, มีความจำเป็นที่การทัพหรือการดำเนินการไม่ถูกแบ่งออกเป็นหลายส่วนโดยผลการที่อาจขัดขวางจังหวะของการปฏิบัติการรบ, วิธีการที่เพิ่มขึ้นของการทัพเป็นสิ่งจำเป็น เมื่อการแสวงหาวัตถุประสงค์ทางยุทธศาสตร์ไม่สามารถทำได้ผ่านการดำเนินการที่สำคัญเพียงอย่างเดียว

ขั้นการปฏิบัติของแผนยุทธการทางความคิด (Notional Operation Plan Phases)

รูปที่ ๓-๑๖ ขั้นตอนของการปฏิบัติการโดยสังเขป

ค. วิสัยทัศน์ของผู้บังคับบัญชาเกี่ยวกับการทัพ จะช่วยในการจัดลำดับขั้น, การประสานสอดคล้องของแนวความคิดในการปฏิบัติ และช่วยในการจัดงานมอบหมายไปยังผู้ใต้บังคับบัญชาด้วยการจัดเรียงการปฏิบัติการให้เป็นขั้นการปฏิบัติภายในเวลาที่กำหนด, พื้นที่ และวัตถุประสงค์ในแต่ละขั้น

๘. จำนวน, ลำดับขั้น และการทับซ้อนกัน

การทำงานภายในขั้นการปฏิบัติ, ระยะที่ใช้จริงจะแตกต่างกันไป และกำหนดโดยผู้บัญชาการกองกำลังรบร่วม ในระหว่างการวางแผน

จะกำหนดเงื่อนไขวัตถุประสงค์ หรือเหตุการณ์สำหรับการเปลี่ยนจากระยะหนึ่งไปอีกขั้นการปฏิบัติ ผู้บัญชาการกองกำลังรวบรวมปรับขั้นการปฏิบัติเพื่อใช้ประโยชน์จากโอกาสที่ได้รับจากกำลังเผชิญหน้าของฝ่ายตรงข้ามหรือสถานการณ์ หรือเพื่อตอบสนองต่อสถานะที่ไม่คาดฝัน การทัพหรือการดำเนินการร่วมกันอาจดำเนินการในหลายขั้นตอนพร้อมๆ กัน ถ้าพื้นที่ปฏิบัติการ มีเงื่อนไขแตกต่างกันอย่างกว้างขวาง ตัวอย่างเช่น ผู้บัญชาการอาจเปลี่ยนไปสู่การปฏิบัติการเพื่อเสถียรภาพในบางพื้นที่

๙. การเปลี่ยนผ่าน

การเปลี่ยนผ่านระหว่างขั้นตอนต่างๆ ได้รับการออกแบบมาโดยให้ความสำคัญในการเน้นในการปฏิบัติการรวบรวมของกองกำลังรวม มักมาพร้อมกับการเปลี่ยนแปลงในคำสั่งหรือการสนับสนุน การประเมินว่าชุดของวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้บรรลุตามวัตถุประสงค์หรือไม่ หรือว่าฝ่ายตรงข้ามได้มีการปฏิบัติที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ การเปลี่ยนแปลงการปฏิบัติที่สำคัญต้องใช้เวลาและอาจต้องเปลี่ยนวัตถุประสงค์ ของผู้บังคับบัญชา, ผลกระทบที่ต้องการ, มาตรการด้านประสิทธิภาพ (MOEs), ลำดับความสำคัญ, ความสัมพันธ์กับคำสั่ง, การจัดสรรกำลัง หรือแม้กระทั่งการออกแบบของพื้นที่ปฏิบัติการ

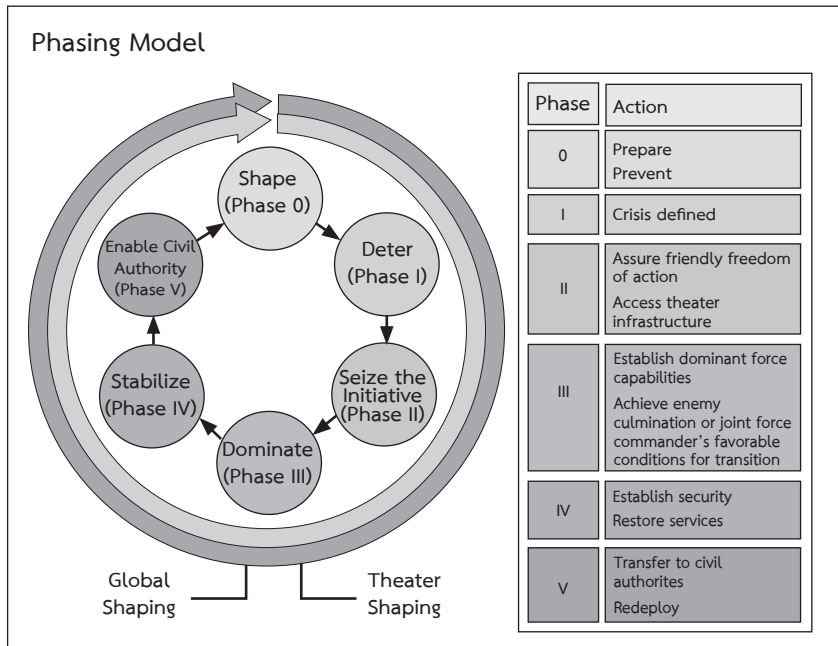
๑๐. รูปแบบของขั้นการปฏิบัติ

ก. แม้ว่าผู้บัญชาการจะกำหนดจำนวนและขั้นตอนจริงที่ใช้ในระหว่างการทัพ (ดังแสดงในรูปที่ ๓-๑๗) และอธิบายไว้ด้านล่างให้รูปแบบ

ที่อ่อนตัว เพื่อจัดให้มีการปฏิบัติการรบและการปฏิบัติเพื่อเสถียรภาพ ภายใต้บริบทของขั้นตอนเหล่านี้ที่กำหนดโดยผู้บัญชาการรบร่วม

ข. แบบจำลองหกขั้นการปฏิบัติ ไม่ได้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นแบบตายตัว กำหนดโดยทั่วไปสำหรับการปฏิบัติการร่วมกันทั้งหมดที่เป็นไปได้ และอาจจะเหมาะกับตัวแสดง และระยะเวลาของการปฏิบัติการที่จะใช้

ค. การสร้าง ขั้นการปฏิบัติ สามารถใช้กับการวางแผนการทัพ และการปฏิบัติการต่างๆ ตามปกติจะระบุไว้ในแผนการทัพในยุทธบริเวณ (TCPs) และได้รับการระบุไว้ในแผนเผชิญเหตุของแผนขีดความสามารถทางยุทธศาสตร์ร่วม (JSCP)

รูปที่ ๓-๑๗ รูปแบบของขั้นการปฏิบัติ

(๑) ปรับสภาพแวดล้อม (ขั้น ๐) การปฏิบัติการร่วม และการปฏิบัติการหลายชาติ รวมทั้งเรื่องปกติและกิจกรรมทางทหาร และกิจกรรมระหว่างหน่วยงานต่างๆ จะดำเนินการเพื่อห้ามปรามหรือยับยั้งคู่ขัดแย้งที่อาจเกิดขึ้นและเพื่อสร้างความมั่นใจหรือเสริมสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนและพันธมิตร ดำเนินการอย่างต่อเนื่องโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเพิ่มความชอบธรรม และได้รับผลประโยชน์ระหว่างประเทศ ความร่วมมือระหว่างประเทศในการสนับสนุนยุทธศาสตร์ และยุทธศาสตร์ระดับชาติที่กำหนดไว้ วัตถุประสงค์ซึ่งได้รับการออกแบบเพื่อให้แน่ใจว่าจะประสบความสำเร็จ โดยการสร้างการรับรู้ และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคู่ต่อสู้ และประเทศพันธมิตรเพื่อการป้องกันตัวเอง การปรับปรุงข้อมูลแลกเปลี่ยนและแบ่งปันข่าวกรอง และให้กับกองกำลังสหรัฐในยามสงบ และในสถานการณ์ฉุกเฉิน โดยปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อมของยุทธบริเวณโดยเฉพาะ และอาจเป็นได้กับการปฏิบัติการในยุทธบริเวณแห่งหนึ่งเพื่อสร้างผลกระทบ และ/หรือบรรลุวัตถุประสงค์ในอีกมุมหนึ่ง การวางแผนที่จะสนับสนุนกิจกรรมอื่นๆ สามารถทำได้ในขั้นการปฏิบัติที่ ๐ เช่น การสร้างความสามารถในการส่งกำลังบำรุงที่จำเป็นต่อการสนับสนุนต่อกิจกรรมในขั้นการปฏิบัติที่ ๑

(๒) การป้องปราม (ขั้น ๑) เจตนาของขั้นตอนนี้คือ เพื่อยับยั้งศัตรูที่ไม่พึงปรารถนา กระทำโดยแสดงให้เห็นถึงความสามารถ และการแก้ไขปัญหของกองกำลังรวบรวม ประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ การเตรียมกำลัง และกำหนดเงื่อนไขสำหรับการปฏิบัติ และการใช้กำลังในการต่อสู้ เมื่อการยับยั้งนั้นไม่ประสบผลสำเร็จ และเมื่อเกิดวิกฤติขึ้นแล้ว การกระทำเหล่านี้อาจรวมถึงระดมสรรพกำลัง, การวางกำลัง, กิจกรรมความร่วมมือด้านความมั่นคงที่เพิ่มขึ้น การแสดงพลัง, การใช้ชีปนาวุธ, การพัฒนาโครงสร้าง

การบังคับบัญชาร่วมหรือหลายชาติ การปฏิบัติเพื่อให้การรับรู้สถานการณ์ในเวลาจริงและใกล้เคียงเวลาที่เหตุการณ์จะเกิดขึ้น

(๓) การเริ่มต้นเข้าทำการยึดครอง (ขั้น ๒) ผู้บัญชาการรวบรวมพยายามที่จะชิงความคิดริเริ่มผ่านการประยุกต์ใช้ขีดความสามารถในการปฏิบัติการรบ, การดำเนินการในเวลาเร็วที่สุด, และกำหนดเงื่อนไขสำหรับการปฏิบัติการที่เด็ดขาด การใช้พลังในการต่อสู้ร่วมกันอย่างรวดเร็ว ขัดขวาง หรือหยุดการรุกรานครั้งแรกของฝ่ายตรงข้าม การใช้ความรุนแรงในระยะเริ่มแรกและรวดเร็วสามารถขับไล่ฝ่ายตรงข้าม และสร้างเงื่อนไขสำหรับการแสวงประโยชน์, ติดตาม และการทำลายล้างกองกำลัง และความตั้งใจในการรบของฝ่ายตรงข้ามที่จะต่อสู้ ในช่วงนี้ เป็นการปฏิบัติการเพื่อเข้าถึงโครงสร้างพื้นฐานของยุทธบริเวณ และเพื่อขยายเสรีในการปฏิบัติและลดขีดความสามารถของฝ่ายตรงข้าม

(๔) การยึดครอง (ขั้น ๓) ขั้นตอนการยึดครอง มุ่งเน้นไปที่การทำลายขีดความสามารถ และความตั้งใจของฝ่ายตรงข้าม, โดยปกติจะสรุปด้วยการดำเนินการที่เด็ดขาด บรรลุเป้าหมายการดำเนินงานของผู้บัญชาการรวบรวม การดำเนินการเด็ดขาดมีลักษณะเด่นในการควบคุมสภาพแวดล้อม การป้องกันและปราบปรามการก่อความไม่สงบ การดำเนินงานรักษาความมั่นคง และการต่อต้านการก่อการร้าย และการปฏิบัติการเพื่อเสถียรภาพจะดำเนินการตามความจำเป็นเพื่อให้แน่ใจว่าการเปลี่ยนแปลงสู่ขั้นต่อไปอย่างรวดเร็ว, กิจกรรมการปฏิบัติการร่วมนจะแสวงหาการควบคุมสถานการณ์หรือสภาพแวดล้อมในการดำเนินงาน

(๕) เสถียรภาพ (ขั้นที่ ๔) จำเป็นต้องมีขั้นการปฏิบัติเพื่อเสถียรภาพ โดยใช้อำนาจการปกครองที่ถูกต้องตามกฎหมายในปัจจุบัน

อาจต้องร่วมกันดำเนินการภายใต้การปกครองท้องถิ่นที่จำกัด, การบูรณาการความพยายามของการสนับสนุน/ร่วมอื่น ๆ องค์กรระหว่างประเทศ, NGO หรือรัฐบาลสหรัฐอเมริกา จนกว่าหน่วยงานท้องถิ่นที่ถูกกฎหมายจะสามารถปฏิบัติงานได้ ซึ่งรวมถึงการให้หรือให้ความช่วยเหลือในการให้บริการขั้นพื้นฐานบริการให้กับประชาชน การเปลี่ยนแปลงอย่างยั่งยืนเพื่อความมั่นคง วัตถุประสงค์ของการปฏิบัติการเพื่อเสถียรภาพ เพื่อรักษาเสถียรภาพของรัฐในภาวะวิกฤติ และเพื่อสร้างขีดความสามารถของรัฐที่เปราะบาง การวางแผนสำหรับการปรับใช้กำลัง การโยกย้ายกำลัง ผู้บัญชาการรบร่วมจะประเมินผลกระทบจากการดำเนินงานปัจจุบันต่อความสามารถในการถ่ายโอนโดยรวมอย่างต่อเนื่อง

(๖) การปกครองฝ่ายพลเรือน (ขั้น ๕) ขั้นนี้มีลักษณะในการสนับสนุน การกำกับดูแลกิจการที่ต้องตามกฎหมายในยุทธบริเวณ, กิจกรรมร่วมระหว่างขั้น ๕ อาจเป็นไปตามคำสั่งของผู้มีอำนาจหรืออาจอยู่ภายใต้การกำกับของกองกำลังรบร่วม เพื่อให้มีศักยภาพ และการให้บริการที่จำเป็นไปยังประชาชนมากที่สุด รวมถึงการประสานงานของกองกำลังรบร่วมด้วยการสนับสนุนหรือการสนับสนุนข้ามชาติ, หน่วยงาน และผู้เข้าร่วมองค์กรอื่น ๆ, และดำเนินงานด้านการเงินที่ต่อเนื่อง และกิจกรรมความร่วมมือในการรักษาความปลอดภัยมีอิทธิพลต่อทัศนคติของประชากรในเกณฑ์ดีเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของรัฐบาลกลางในสหรัฐฯ และท้องถิ่น นโยบายของกระทรวงกลาโหม คือการสนับสนุนคนพื้นเมืองหรือกลุ่มส่งเสริมเสรีภาพ, กฎหมาย, และเศรษฐกิจการดำเนินงานการปรับโครงสร้างใหม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับหน่วยรบ, มักจะเริ่มต้นในช่วงนี้ เพื่อสนับสนุนเจ้าหน้าที่พลเรือน

ตอน ๖ ประเมินผล

๑๑. กล่าวนำ

การประเมินผล คือ การตรวจสอบอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งประเมิน ในสถานการณ์ปัจจุบัน และความคืบหน้าของการปฏิบัติการร่วมที่มีผล ต่อความสำเร็จของภารกิจ มันจะเกี่ยวข้องกับการเปรียบเทียบกับผลที่ได้ คาดการณ์ไว้กับผลที่เกิดขึ้นจริงเพื่อพิจารณาหาประสิทธิภาพของการ ปฏิบัติการ โดยปกติแล้ว การประเมินควรจะต้องตอบคำถามให้ได้สองข้อ คือ เป็นสิ่งที่ต้องทำอะไร และสิ่งที่ทำถูกต้องไหม เพื่อให้ชัดเจนไป การประเมิน จะช่วยให้ผู้บัญชาการรวบรวมพิจารณาถึงความคืบหน้าที่จะนำไปสู่การบรรลุ วัตถุประสงค์, กิจ ตลอดจนสภาวะสุดท้าย และยังช่วยระบุโอกาส การ ต่อต้านภัยคุกคาม หรือความต้องการในการแก้ไขสิ่งต่างๆ เพื่อให้เป็นผล ในการปรับแก้แผนหรือคำสั่ง

๑๒. การนำไปใช้

ก. การประเมิน และการเรียนรู้ช่วยเพิ่มการปรับปรุงที่เพิ่มขึ้น ให้แก่ผู้บังคับบัญชา วิธีการดำเนินงาน และการรณรงค์หรือแผนฉุกเฉิน จุดมุ่งหมายคือ การทำความเข้าใจปัญหา และพัฒนากิจกรรมที่มี ประสิทธิภาพเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว การกระทำเหล่านี้อาจเป็นทหาร กิจกรรม หรืออาจเกี่ยวข้องกับการดำเนินการทางทหารเพื่อสนับสนุน กิจกรรมที่ไม่ใช่การพึ่งพาทางทหาร เมื่อผู้บัญชาการรวบรวมเข้าใจปัญหา และสิ่งที่ต้องประสบความสำเร็จ ในการประสบความสำเร็จพวกเขาระบุ หมายถึงการประเมินประสิทธิผล และข้อกำหนดข้อมูลที่เกี่ยวข้องที่

สนับสนุนการประเมินผล ความคิดเห็นนี้กลายเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนรู้การปรับตัวและการปรับต่อมา

ข. การดำเนินการปฏิบัติการร่วมอาจพบอุปสรรคเกิดขึ้นก่อนถึงและความล้มเหลวที่ไม่คาดคิดจากการกระทำของฝ่ายตรงข้าม ความก้าวหน้าของการดำเนินการตามแผน ซึ่งจะต้องมีการประเมินอยู่ตลอดเวลา จะทำให้รู้ว่าการปฏิบัติการที่ดำเนินการอยู่ยังคงต้องดำเนินการต่อไปหรือว่าต้องเปลี่ยนแปลงเพื่อการดำเนินการกระทำได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้ถึงสภาวะสุดท้าย และจะทำให้ทราบว่าผู้บัญชาการรบมีความเข้าใจในสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้น วิสัยทัศน์ และกระบวนการเข้าสู่การยุทธ์ที่ถูกต้องและเหมาะสม

ค. ผู้บัญชาการต้องได้รับการปรับให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในการปฏิบัติงาน (รวมถึงสภาพแวดล้อมทางการเมือง) ที่อาจทำให้ภารกิจมีปัญหา คือสภาวะสุดท้ายที่ต้องการในปัจจุบันยังคงเป็นสถานะสิ้นสุดที่ต้องการหรือมีสถานการณ์เปลี่ยนไปชี้ว่าสถานะปลายที่ต้องการอาจต้องได้รับการแก้ไข

ง. กระบวนการประเมินผลในทุกๆ กิจกรรมซึ่งจะต้องมี ประกอบด้วยเกณฑ์วัดความสำเร็จด้านประสิทธิผล (Measure of Effectiveness: MOE) และเกณฑ์วัดความสำเร็จด้านการปฏิบัติ (Measure of Performance: MOP)

(๑) เกณฑ์วัดความสำเร็จด้านประสิทธิผล (Measure of Effectiveness: MOE) เป็นเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินการเปลี่ยนแปลงในระบบของพฤติกรรม, ชีตความสามารถ, หรือสภาพแวดล้อมทางยุทธการ ซึ่งเชื่อมโยงและมีความสัมพันธ์กับสภาวะสุดท้ายที่ต้องการ, วัตถุประสงค์,

หรือการสร้างผลกระทบ เป็นมาตรวัดที่เกี่ยวข้องกับผลลัพธ์ที่เกิดจากการปฏิบัติ

(๒) เกณฑ์วัดความสำเร็จด้านการปฏิบัติ (Measure of Performance: MOP) เป็นเกณฑ์ที่ใช้ในการประเมินการปฏิบัติของฝ่ายเรา ซึ่งเชื่อมโยงและมีความสัมพันธ์ความสำเร็จที่เกิดจากการปฏิบัติ

จ. หลายแง่มุมของการดำเนินงานเป็นเชิงปริมาณ ตัวอย่าง ได้แก่ อัตราการใช้เชื้อเพลิง การบริโภค และผลกระทบของอาวุธ ในขณะที่ไม่ง่ายในการประเมินลักษณะทางกายภาพ การปรับตัว และประชากรทำให้การประเมินหลายด้านของการดำเนินงานยาก ตัวอย่างเช่น การประเมินผลของการดำเนินการตามแผนที่จะชักจูงให้คนกลุ่มหนึ่งเข้ามาสนับสนุนรัฐบาลเป็นสิ่งที่ท้าทายมากในฐานะที่เป็นผู้วางแผน การประเมินพฤติกรรมของมนุษย์ที่ซับซ้อนเช่นนี้ อาจใช้มาตรการการวิเคราะห์และเชิงคุณภาพ ในการที่สนับสนุนการประเมินข้อมูลเพิ่มเติม

ฉ. เช่นเดียวกับผู้บัญชาการกองกำลังรบร่วม ที่ทุ่มเทเวลาและทรัพยากรของบุคลากรในการวางแผนก็ต้องให้คำแนะนำเกี่ยวกับสิ่งที่จะประเมิน และระดับของรายละเอียด ขึ้นอยู่กับสถานการณ์และระดับการบังคับบัญชา การประเมินอาจเป็นขั้นตอนโดยละเอียด การประเมินเซลล์หรือองค์ประกอบเฉพาะ หรืออาจเป็นกระบวนการที่ไม่เป็นทางการพึงพาสัญชาตญาณของผู้บัญชาการกองกำลังรบร่วม ผู้บังคับบัญชา และฝ่ายเสนาธิการ

สำหรับการประเมินผลเพิ่มเติมโปรดดูภาคผนวก ง “การประเมิน”